

AVENIJA

dokument jednog vremena i međuprostora

SKARLET_P

SADRŽAJ

<i>COMMUTERI.</i>	
ISPOČETKA.	3
studija.	
~~izranjanje.~~	4
 RADIOREALIZAM.	
IMAGINARNA LINIJA.	16
 strah od plutanja (idemo uživo)	17
 2007. (prije potopa)	21
 you needn't be (slutnja)	24
 jutro postaje eklektično (edith, ponekad)	29
 teška rotacija	33
 karamela	38
 dos_toyevsky	40
 diluvian	42
 OBLIKOVANJE PROSTORA.	
FLASTER LINIJA.	44
 ticala	45
 lublin. ulica lubartowska. prije deset godina, prije osamdeset godina, sad.	48
 cimbal	52

podloge	56
sonične dihotomije	58
 KAZALIŠTE LUTAKA. KRUŽNA LINIJA.	 61
m	62
tvoja ljubav doziva moje ime	66
hiperrealizam	69
sycamore	73
nemoguće Njemačka. vrlo vjerojatno ne Japan.	76
 STANICA CENTAR (U IZGRADNJI). UŽIVO NA RADIJU.	 78
in absentia	79
ključne riječi (zasigurno, gemma)	82
retina. komuniciramo nutrinama.	86
k	88
 PROCESI. OKOMITA LINIJA.	 91
mezzanine (naša inačica međuprostora)	92

biti ovdje sada	94
gradim	98
govorim bazično	100
abandon	102
sakramentalno (radiopoezija)	104
procesi	106
O autoru	108
Impresum	109

Prije nešto više od dvije godine, pronašao sam na Aveniji napuštenu kutiju s mnoštvom crno-bijelih fotografija. Isprva sam bio uvjeren da je dovoljno tek nepovezano ih pregledati, ostaviti što manje otisaka prstiju na njima i spremiti ih natrag u kutiju. Vraćajući im se ponovno jednom drugom prilikom, uvidio sam da su fotografije povezane u narativ i da *commuteri* uhvaćeni na njima imaju imena. Shvatio sam da se radi o likovima koje, da ih nema, trebalo bi ih izmisliti. Stoga sam to i učinio. Kao i uvijek, fotografije šute, ali govore međuprostori.

Ovo je priča o sedam osoba, uhvaćenih u presjeku na Aveniji, u sasvim određenom vremenu i prostoru. Pretpostavljam da će čitatelju biti odmah jasno da ovim pjesmama ipak dominiraju međuprostori. U svakom slučaju, supstrat ovog narativa su oni – *commuteri* – i situacije u kojima ih ovi stihovi nalaze.

Julien i Gemma od završetka fakulteta uređuju i vode, kako se to već kaže, poslijepodnevno-večernji program na gradskom radiju. Oni izbliza i vrlo *up-to-date* prate, promišljaju i prenose elemente pop-kulture u svakodnevnicu grada. Vrlo su blizu nekomercijalnosti, no imaju čvrstu podršku glavnog urednika u čiju se programsku viziju, barem zasad, uklapa takav, pomalo *indie* pristup.

Jonas i Edith su bračni par, u trenutku u kojem ih zahvaćaju ovi stihovi imaju troje djece, on je vrhunski stručnjak na području društvene teorije s najvišim referencama, ona je doktorica pravnih znanosti.

Oba para pokošena su galopirajućom gospodarskom krizom koja prodire, poput rastuće vode, u sva područja grada i uvlači se u njihove živote. Povrh toga, u vrijeme kad se diferencijacija u pogledu na svijet i fenomene u njemu svodi na crno-bijelu i eventualno još jednu temeljnu boju, događa se da vrhunski stručnjaci, a pogotovo na devalvirajućem području kulture i društvenih znanosti, postanu jednostavno „prekvalificirani“. Možda ova dodatna temeljna boja u kratkim vremenskim razmacima metamorfira. U očima naših likova ona se pokazuje kao „skarlet“ boja. Čitava dramatika, možda i više od okolnosti gospodarske krize, dodatno je podcrtana činjenicom da se oni nalaze u ionako redefinirajućem životnom razdoblju, u kojem pitanja nadilaze ekonomsku razinu: kako integrirati činjenice smrtnosti, ljubavi, odgovornosti za drugu osobu. Svjesni su (između ostalog i iz vlastitog iskustva) da na ovim područjima nema laganja, ukoliko ne nalaziš veritativne odgovore, stvari se vraćaju sigurno kao bumerang u potiljak.

U vremenu kad ih život odvodi na dublju razinu – gdje se stvarni metro njihovog grada, na

karti nepostojećeg metroa našeg grada, stapa s alegorijskim metroom njihovih nutarnjih gradova – pitaju se što preostaje kada prostor postane uglavnom zapreka.

Potom, tu je Jan, osoba koja vodi jedan od najboljih arhitektonskih studija u gradu, te pjeva u lokalnom *post-rock* / *alt.country* bendu Nestalne frekvencije, u kojem Jonas svira klavijature. Nakon dugo godina lomljenja u sebi on stječe sigurnost koju je čekao, te uskoro napušta grad i odlazi, kako nam to pojašnjava jedna od pjesama, „u posvećeni život / ne ulazim u detalje“. Njegova odluka nije puka nuspojava stanja u društvu, niti eskapizam u radikalnu promjenu potaknut privatnim potresima, već temeljno nasljedovanje nutarnjeg glasa. Ona svakako ostavlja duboki trag na život Juliena, Gemme, Jonasa i Edith, njegovih prijatelja.

Naposlijetku, tu je i pomalo misteriozan lik koji se potpisuje kao dos_toyevsky u svojim glazbenim recenzijama, koje piše za Kazalište lutaka – gradski portal o kulturi koji izlazi kvartalno kao tiskano izdanje. On se nalazi sasvim izvan kružoka spomenute petorke. Radi kao bibliotekar. U svojim tekstovima promišlja umjetnost i načine nadogradnje formata njezine prisutnosti u ovom vremenu, te sve više bilježi vlastito rastuće nezadovoljstvo njezinim aktualnim izričajima koji su, po njegovom mišljenju, repetitivni, samoreferencijalni i – jednostavno – nekreativni. Ovo mišljenje dijeli ne_mirovsky, još jedan (i zadnji) pseudonim impresuma Kazališta lutaka. Poput dos_toyevskog, i ona, dok piše, radi druge dnevne poslove. Ili, bolje rečeno, kad ne radi, piše. Trenutno je konobarica u jednom malom, nekonvencionalnom gradskom restoranu. Iako pišu za isti magazin, sve što znaju jedno o drugome proizlazi isključivo iz njihovih tekstova. Sasvim dovoljno za uvod. I previše. Vrijedi ponoviti samo to da je ova priča uhvaćena u pokretu, u grubom presjeku. Kao dokument jednog vremena i međuprostora.

COMMUTERI.
ISPOČETKA.

STUDIJA. IZRANJANJE.

I.

(jonas)

carstva obično dugo i predvidljivo zalaze
naše carstvo nestalo je u sekundama, čini mi se
strukture svijeta koji smo poznavali
ostale su naizgled iste
ptice su cvrkutale u skrletno jutro
vlakovi su se i dalje mimoilazili pri velikoj brzini
lica na prozorima vagona susretala su se
kao pokretne fotografije na svijesti
kao i svakog dana
commuteri su išli na posao
obraza naslonjenih na dlan gledali sneno
slova koja bi ostajala lebdjeti u zraku
kestene koji bi se zaustavljali u padu
iz njihovog kuta gledanja
pri velikoj brzini
kroz prozorsko staklo
gotovo svi sa slušalicama u ušima zamišljeno
radio je svirao u pozadini
„Jutro postaje eklektično“ ujutro za put na posao
„Sonične dihotomije“ poslijepodne za povratak kući
sasvim običan rujan, rekao bih
a ipak prilično sam siguran
da su boje grada, edith
bile zatitrile na nekoliko sekundi
vidio sam Aveniju u stakličasto-plavoj boji, kažem ti
kao svijet u reflektirajućim staklima jutros

bila mi je sumnjiva deset minuta preuranjena gemmina odjava

sinoć iz programa
vode u lokvama narasle su i
cijelu noć zapljuskivale lukobrane s nutarnje strane
idealnog grada iz naših misli, potopile tračnice
pomalo apokaliptično dovele metro do kratkog spoja
pretvorile podzemne garaže u rezervoare
i oprale osmoznom vodom nebudere
samo da bismo ih osušili svojim prvim dahom
obrisali memoarima
naših identiteta nakon buđenja
grad nikad nije bio tako suh kao jutros
ogoljenih temelja
i stabala
lišće
krade pažnju
i nadvladava nam korake

činilo se kao novi početak
jučer bujica
a jutros ovaj titraj
i obrisi osušenih lokvi na Aveniji
imam snažan osjećaj, edith ~~izronimo~~
da smo prošli neku točku
nakon koje nije moguće vratiti se na tvorničke postavke
iako nismo svakodnevni roboti
imam snažan osjećaj da ćemo nadolazeće razdoblje
nazivati „post-imperij međuprostora“
jer carstvo naših dosadašnjih međuprostora, edith ~~izronimo~~
nestalo je u sekundama
i nepovratno

(edith)

vratimo se na površinu, jonas ~~izronimo~~
na površinu problema

oni su plošni i imaju svoje granice
svoje bridove i svaki od njih
vrlo konkretan je i uhvatljiv
na primjer, pokušajmo:
ti si nezaposleni
doktor društvenih znanosti i tvoji znanstveni članci
guraju znanost naprijed i doprinose, znam,
ne sumnjam u to i mislim da je to vrijedno
svejedno to ne umanjuje ovu olovnu težinu
s kojom se budim na vratu
jer mjesecima živimo samo zahvaljujući činjenici
da ja imam posao
~~izronimo~~
koji je trebao biti privremen, do bolje prilike, u izvornoj ideji
ako tvoje suze mirišu na biblioteke, jonas
moje mirišu na citrus
poput nove informatičke opreme kad se raspakira
poput zraka u dodiru s nekim autentično ljudskim
međuprostorom koji se otvara
a posljednjih mjeseci naš stan miriše samo na biblioteke
na ulaznim vratima doticaja
između tebe i mene aktivira se alarm u oba smjera
nešto smo otprije uzeli s police i očito zaboravili vratiti

znaš, postoji jedna druga stvar koja mi odzvanja u glavi
već neko vrijeme i u mnogim glavama
ljudi koje poznajemo zvone alarmi
(svih onih na koje misliš kad u svojim radovima pišeš
u prvom licu množine)
vidio si svijet u stakličasto-plavoj boji, kažeš
želim ti reći, jonas, da ja, međutim, vidim
kako titrimo i mijenjamo se kao osobe
(nemoj me tako gledati)
jer kad se osvrnemo postaje nam jasno
da smo skliznuli ~~izronimo~~ za nijansu
niz tridesete, a opet prilično daleko

i izvan kontrole
uzalud grimasa nevjerice, jonas
znam te i znam da i ti znaš
i razmišljaš o ovome, zato pitam te

zašto
baš svi tvoji članci govore o drugoj polovici devedesetih
i prvoj polovici nultih
kao da se ništa osim reciklaže u društvenoj teoriji
vrijedno nije dogodilo u posljednjih deset godina?

zašto
ti ne zvuče zastarjelo pjesme iz 2001.
nego, priznaj, zvuče ti svježije nego bilo koja
julienova preporuka s radija danas poslijepodne?

i zašto
povezuješ mirise s
bibliotekama, kišom, mokrim cestama
i drugim mojim i tvojim međuprostorima prošlosti?

dolazi trenutak kad ćemo vidjeti Aveniju kakva stvarno jest
onaj trenutak, jonas, možda nisi primijetio kada
pored nas prošao je
više nema mnogo toga na njoj što nas nadahnjuje
nesvjesno prokrijumčarili smo ponegdje
sanjarenje otvorenih očiju u srednje godine
ono možda koegzistira uz odgovorno poimanje
svijeta i zasad održivo je
ali možda je vrijeme da iznova promislimo sve
i pospremimo poslove koje doista volimo u kuteve
naših identiteta i u zaboravljene pretince
prtljage za godišnje odmore
kad djecu stavimo na spavanje
jer jednostavno nemam u sebi kreativne snage
nema ništa poetično u mojih osam sati u državnoj upravi
jonas, jamčim ti, jedina poezija koju vidim u mojim danima

su ova tri anđela koja smo uspavljivali
proteklih nešto više od sat vremena
a i ta poezija ponekad me ostavlja bez osjećaja
ja hodam iznad osjećaja, jonas, već tjednima
a mi starimo
već trideset-i-nešto-malo godina
i ne prestajemo
stariti ako prešutno odlučimo
o tome ne pričati

(jonas)

zar doista misliš da meni stvarni svijet uglavnom ne ide
i da samo ideje lice su svijeta koje dodirujem
prije sedam mjeseci na listi znanstvenih novaka
srušilo se ispod crte moje ime
ne znam što bih trebao napraviti, edith
razvozim i šećem klince
provodim vrijeme s njima, kuham
i objavljujem članke kao sumanut, kao da zafrkavam se
u uglednim časopisima, skupljam ih u prvu knjigu
motrim svaki mogući prostor za promjenu
i čekam svoju priliku, ponekad ukradem
pokoju probu ili iznenadni koncert na terasi radija
s Nestalnim frekvencijama

previše sam uložio truda, to znaš
u svoje obrazovanje da bih odmah prihvatio posao
koji mi je oduvijek otvoren
u biblioteci na fakultetu
i zato ponekad tako mirišu moje suze
jer nas taj scenarij još uvijek čeka nakon nove godine
rekli smo, ako se stvari ne promijene
mislili smo da mi nosimo promjene
da mi otjelovljujemo promjene

razvozim i šećem klince
objavljujem znanstvene članke
bez pokroviteljstva ili naknade
i povremeno sviram klavijature u bendu
Nestalne frekvencije

zvuči kao patnje i plač privilegiranih, dobro te čujem
ti si doktorica, kad već ronimo ~~izronimo~~
pravnih znanosti
i bilježiš pritužbe u prvom stupnju na trećem katu u državnoj upravi
povodom propusta u relacijskoj edukaciji
činovnika, ponekad se pitam
da li i gdje nismo bili dovoljno riskirali
ako mi želiš reći da postoje samo dvije vrste ljudi
oni koji još nisu
i oni koji su već udarili glavom o zid
moram ti reći da su tvoji horizonti nestvarno sivi i blindirani
i da ti je netko putem zatvorio nebo
a nisu oblaci

hladno mi je u ovim međuprostorima, edith
tvog trenutnog pogleda na svijet
osjećaji nisu najvažniji
ali gubimo putem nešto više od poezije
ako izgubimo ritam kiše koja rominja
smislom, topla kao milost
ne zaboravi da još uvijek imamo život
i da ga svjesno gubimo
svakodnevno za anđele
dok imamo to imamo sve

II.

(jan)

previše vremena provodim na površini neželjeno

oklijevam na vratima međuprostora već predugo
jer stvar je prilično jasna i neće postati jasnijom
u početku sam bio zabrinut i nisam uopće zapazio
kako je ova ljubav prerasla u nešto što još nisam susreo
zaostajao sam dva koraka kada su osjećaji
prestali biti prostor na koji se može osloniti
glavu
a ja sam zaronio
nisam znao ~~izronimo~~ nisam znao
ova ljubav
mijenja lica kao dizalica boje na Molo longu
noću, neprimjetno

u sudaru s njom ja sam uvijek u krivu
uvijek u krivu
~~izronimo~~

čini mi se kao da sam ostao na mjestu nekoliko godina previse
a opet potrebno
stvar je prilično jasna i neće postati jasnijom
ova priča
ne zanimaju me surogati niti analogije za nju kojima obiluje
ovo vrijeme, da se razumijemo
mnogi razgovaraju sa mnom o poslu, o glazbi, o neočekivanoj boji čarapa
o prostoru, o stvarima koje volimo
i o čemu se slažemo da je prihvatljivo
ok, ali
o smislu stvari, međuprostorima
i hrvanju sa smrtnošću nikad ne govorimo
dok ne postane očito i nešto
što je jednostavno tu
lako je plutati na trbuhu
s licem ispod površine
~~izronimo~~

postoji cijela umjetnost izranjanja iz plićaka

u mojim godinama (trideset i dvije)
površinska napetost je gotovo magnetska
prsti su mi zalijepljeni za prozor vlaka, morat ću ostati bez otisaka
„arhitektonski studio na Aveniji
i mikrofoni u Nestalnim frekvencijama
zamijenio za tišinu međuprostora negdje
između njega, nas i Boga“
pisat će grafitnom olovkom
na sjedištu gdje sam nekad u metrou sjedio ja
nastat će tišina
moje posjetnice ionako su izrađene od biorazgradivog materijala
što se mene tiče stvar je jasna
i neće postati jasnijom

III.

(gemma)

potrebno je
ponekad
da ti mene vratiš u stvarnost
kucaš mi treći put malo snažnije
na staklo kabine u studiju
brzo otvaraš usta, ništa te ne čujem
zaboravljam da imam slušalice cijelo poslijepodne
na utrnulim ušima više odsutno
nego sada i ovdje

ok, signal je sada malo bolji, govori na mikrofoni
ne prolazi mi se kroz izolacije, čujem te sasvim dobro
ovdje u kabini
ako hoćeš, upali gramofon
urezati ću ti toliko važnu izjavu na vinil
skupa s novom glazbenom podlogom
i gurnuti ti je ispod vrata po običaju

s bijelim omotom i minutažom

(julien)

(prekidač pored mikrofona: ON/OFF)

imamo još nekoliko dana da

~~izronimo~~

otkupimo naš udio u dobiti radiostanice

nude nam alternativno posao noćnih čuvara programa

a poslijepodnevna smjena u ovom obliku

ukida se od sljedeće jeseni

i već postoji shema nove emisije s terena

nešto kao zamjenski vodič

poslije posla kroz Aveniju

za one koji neće htjeti izaći iz kuće

a opet žele biti na njoj u stvarnom vremenu

i imati neku podlogu koja curi uživo

u pozadini

uglavnom, san je prilično dugo trajao i očekivali smo buđenje

otkad su promijenili glavnog urednika

zbog prevelikog odmaka sadržaja od konkurencije

i prosjeka

sasvim dovoljno da se osjećamo malenima

ispred sustava

gledam Aveniju, gemma, i pitam se

hoće li primijetiti da nas nema

i da se bilo što promijenilo

mogli bismo prodavati cigle iz našeg zida zvuka

koncesionirati minute etera

i zavaravati se da smo zadnja linija obrane

i da kosa grada ostat će masna bez tvojih mat podloga

i tjeme se ubrzo pokazati bez mojih radiodrama

a istina je da smo na raskrižju

i da gledamo nezaposlenost u žute joj oči

zatvaraju se zidovi, gemma izronimo
ostajemo ponovno sami s našim međuprostorima
kao i uvijek
samo što sada ova istina postaje puno stvarnija
otpadaju svi nesusjesni prividi koje smo nakupili
putem, otpadaju sada
suhe sve su lokve
fotografije sve su u boji, izvan fokusa
i mutne

(gemma)

ne moraš previše dozivati pitanje o smislu
pitanje je s nama ovdje i sada
i ostat će tu i kad mi odemo
čuvaj se misli, pitaj svaku čija je i odakle dolazi
izronimo
otkud ova nelagoda dok hodamo kroz naš grad
sada bez zaštitnih mreža? otkad se ti budiš
svaki dan u petnaest do pet bez alarma?
šutke se vozimo u metrou i hvata me groza
jer očaj i strah već su u ovom studiju
u staklu koje nas odvaja
i u porama naših međuprostora
pišeš emisije za sutra do kasno u noć
odnedavno sve ide uživo i ništa nije improvizirano
ne mogu zaspati ako na stropu ne vidim svjetla grada

(julien)

ono što me trenutno razdire nije
toliko osiguravanje gole egzistencije
možda polomljeni ali, kao uostalom i uvijek,

dočekat ćemo se već negdje na noge
ali izjeda me ovo sveopće površinsko
plutanje
i bojim se
jer nitko više ne vjeruje da je moguće
da ~~izronimo~~
to je ono što me ruši
dos_toyevsky radi druge dnevne poslove i osjeti se
kako je uvečer previše umoran
osjeti se posvuda zadah rezignacije
vidjela si slušanost, slušaju nas
ali ih nema nigdje
oni putuju na svoje poslove
gase se i pale naizmjenice kad
stignu na odredište
a dos_toyevsky današnjice sjedi negdje u metrou
i piše glazbene recenzije u pauzama
vježba kretanje unutar kategorije
koju predobro poznaje i ne izlazi iz nje
ne znam kakvi će biti klinci, pogledaj ih
s terase radija, ove što tek dolaze
jesu li bolji od nas negdje ispod površine
i od nas u njihovim godinama
nisam siguran čitaju li svoje međuprostore bolje
i kako reaguju kada zaiskre
pri dodiru s ogradom obilaznice

(gemma)

sve manje sam sigurna
da je to naša borba ili
ispravna borba uopće
je li to doista ono što nam treba?
živjeti do kraja svaki sloj našeg kulturalnog naslijeđa

i trenutka?

zvat će nas generacija... možda nas neće zvati

neće nas htjeti zvati nikako

jer opet smo proizveli samo prostor

zaglavili smo opet s prostorom

~~izronimo~~

zamijenili smo, očito, prostor

za ono što spašava

ono što mi jesmo

možda se nekad naš posao, julien

moje glazbene podloge, tvoj voditeljski *flow*

nazivao dijelom kulturalne borbe za prevlast vremena

nad prostorom

danas se to zove ono što i jest: jednostavno posao

a što se tiče klinaca, imam osjećaj kako

DNA suvremenog „ja“ razvija antitijela na *art*

i proizvodi tek surogat

razvija antitijela i osloboda ih

kao prijemnicu vremena kojeg više ne razumijemo

kao izliku za nerazumijevanje međuprostora

RADIOREALIZAM. IMAGINARNA LINIJA.

stanice: Početna, Most „Doviđenja“, „Nalik-na-Primrose-Hill park“, Bolnica, Dućan ploča,
Avenija, Abandon, „Ti me nećeš povrijediti“, Molo longo, Gradsko kazalište, Ro-Ro terminal.

STRAH OD PLUTANJA (IDEMO UŽIVO)

(julien)

potrebno je
sada
dok govorimo
izići na krov ovog međuprostora
i namjestiti antenu

da konačno čuješ kako
dolje na ulici
pa u pravcu izlaza
na Marc-Chagall-Straße
odljepljujem mislima bez ostatka
isprekidane linije s *autobahna*

i ako ne vjeruješ i odlučuješ čekati
izravno javljanje reportera
u studio
gledaj me kako razmještam mislima
predmete
u radnom okolišu jasnih pojmova
koje misliš da imaš o stvarima
i ideje o očekivanom slijedu događaja
naći ćeš natopljene
kišom s vanjske strane prozora
pokušaj ih odvojiti od stakla
pokušaj

i sve tvoje papire s pitanjima za goste
sve spajalice, ladice i klamerice
i sve uštipke sa stola
i vinile preko krovova
ravno iz omota s tvoje strane

stakla tonskog studija
zavlat ću pogledom
zatvoriti oči i
moći pustiti da padnu na mene
tek kad sunce obasja me
kad sunce
obasja me

fali mi oštrica, znam
i sve vrijeme svijeta kako bih
isporučio sadržaj koji prodire
do koštane srži publike koja preferira reklame
pred glazbom koju puštamo
ali bojim se da neće biti odveć radiofonično
dok me čekaš da spojim rastrzane glasove
kada mumljam i zamuckujem
nećeš me čekati, bojim se
možda uzet ćeš moje nedovršene riječi
i potom me prelići iz etera
u plastični spremnik, arhivirati na polici
staviti naljepnicu i nastaviti živjeti
kao prije
nećeš me čekati, bojim se
a toliko bih htio imati sigurnost u sebi
da nećeš htjeti pustiti me kad primijetiš
da plutam besciljno
i strah me je
sve dok sunce ne obasja me
sve dok sunce

nisam molio za zamjenu uloge
za neku s boljim početnim pozicijama
molio sam puno dublje
nego kad se piše poezija
molio sam na Aveniji usred lokve kiše
za slobodu

od
straha od plutanja

(gemma)

jer strah me i sve manje kontroliram
pokrete
idem uživo (kažu mi)
nakon tvog priloga o Poppy Ackroyd
odmah nakon nove stvari
Nestalnih frekvencija
idem (kažu mi)
kad se upali lampica
idem

želim utisnuti svoje lice
u vrijeme

silaznim pokretom obrva
spuštam upaljeno glačalo
na plahtu pod kojom čuvaš
od prašine i nepotrebnih šumova
sve prilike kada nisi tražio nikad
dobro samo zato što je dobro za
drugoga
spuštam i tamo ga ostavljam

jer vidim
samo tvoj kažiprst na prekidaču
pored mikrofona
i u tvojim očima
da samo ti ideš uživo
da ideš
uživo

ti se pitaš o smislu

ne znaš li
da ja otjelovljujem pitanje
za tebe
ljubav je odabir
i moram ti reći
da tvoje opcije, okolnosti i želje
mislim da nisu stvarne
i čini mi se da trebat će ti sve vrijeme
svijeta
da ih prevedeš na jezik stvarnosti
i tamo održiš uživo
na svim frekvencijama
ljubav je odabir
koji uključuje
drugoga uživo

ja sam nešto stvarno
i želim ti samo reći
da dolazim do tebe
(kroz šumove i smetnje)
dolazim po
tebe
stavljam slušalice i
idem uživo za tri
dva
...(jedan)

2007. (PRIJE POTOPA)

(julien)

treba mi ovo mjesto ponekad
oprosti mi na udaljenosti
i na zatvorenim očima i okrenutim leđima
i na izolirajućim slušalicama
želim da znaš, gemma
duboko sam svjestan
tvoje prisutnosti
i čujem te kako slažeš
playliste iza stakla
i režeš me u eteru
ulomcima vijesti nasumično
iz 2007.

iskoristit ću svoje pravo veta
i stisnuti ovaj prekidač
spustiti rolete, u rupice ugurati salvete
s jesenskim motivima i pozdraviti te
opet iz etera, otisnuti se u zrakopraznom prostoru
od tvog bespomoćnog i bijesnog pogleda
na tonskim kontrolama

i prosuti pluskvamperfekt iznenada na grad
pusti me da skrivam se ponekad
znaš me gdje sam, ja sam gospodin rujan
gospodin listopad

još uvijek ljudi svi su veliki
kao i svih proteklih godina
demistificirani, još uvijek imam osjećaj
kako preblizu su mi ponekad
ja sam udaljeni satelit, emitiram

signale pretjerane zabrinutosti i
vodim tematske emisije o zaboravljenim
godinama u večernjim terminima
na gradskom radiju

uglavnom prateći zadanosti posla
(ali nadam se s povremenim odbljescima genijalnog)
ti za tonskim pultom oglašavaš izmjene
u popisu pjesama na staklu flomasterom
ili guraš mi ispravke ispod vrata
i vraćaš me u stvarnost
s četrdeset pet postotnim uspjehom
svakog poslijepodneva, gemma
ulazimo u studio zajedno

i puštamo pluskvamperfekt iznenada na grad
pusti me da skrivam se ponekad
znaš me gdje sam, ja sam gospodin rujan
gospodin listopad

glavni urednik dao nam je odriješene ruke
i rekao da slušanost nije prioritet
sve dok puštamo njegove omiljene stvari
iz tih zaboravljenih godina svaki večernji set

a večeras je na redu 2007.
još jedna godina koje se više nitko ne sjeća
osim našeg šefa, koji traži smisleno objašnjenje očima
u prostoru, jer se još nije oporavio od bljeska
otkad je počeo prepoznavati mirise te godine
u pjesmama s prvog albuma Portico Quarteta
već nas četvrt sata preklinje da nastavimo
puštati samo stvari ovog benda, bez obzira na pozive
te da je ovo samo za njega
i racionalnost ga
u ovom trenutku pretjerano ne zanima
on određuje okvire

mi odrađujemo posao
pomalo suludo, ali ova priča
opstaje u tom obliku već deset godina

a još zanimljivije je da nitko
koga poznaješ neće znati izdvojiti naizust
niti jedan album koji bi obilježio tu godinu
bilo je prerano za artikulaciju kad smo disali 2007.
sintetiziram svoju tezu o kolektivnoj amneziji u eteru
vrijeme je oblikovalo prostor, gemma
nismo više znali kako oblikovati kulturu

u našem mikrosvemiru
više ne poznajemo skoro nikoga
tko bi gledao na vrijeme
kao podlogu nečeg otajstvenoga
ili barem usput pamtio događaje i razdoblja
života po glazbi i
godinama
nešto se dogodilo u međuvremenu
sa svima nama

i sve to pokušavam objasniti sebi i
slušateljima s pomalo *indie* maštom
svakog rujna i listopada

a samo tebi, gemma, objašnjavam
zašto
treba mi ovo mjesto
pokušavam otpetljati grad
prosuti mirise 2007. po
širom otvorenim prozorima
kroz radio, pojačaj mi slušalice
pusti mi Portico Quartet sad i pusti me
da skrivam se ponekad
znaš me gdje sam, ja sam
gospodin rujan, gospodin listopad

YOU NEEDN'T BE (SLUTNJA)

(gemma)

razlila se
(slutnja)
puno bolje organizirano
nego prije
a opet
kao četiri istodobno tipke saksofona
pritisnute atonalno
manje nego obični narativ
malo više nego logično
razlila se
kao obrnuta osmoza
iz prostora manje-čovjeka

šetali smo
kroz klastere simbola
današnjice, udisali ih kao nestabilne
koenzime smisla
kao i svakog drugog dana na pauzi od posla
ali tog jesenskog poslijepodneva
iskakali su pri otvaranju
poput probušenih kišobrana
samo za naše oči
na Aveniji
sasvim sigurno nitko nije
osim nas obraćao pažnju
na snimku nastupa uživo Mammal Handsa
s jutrašnjeg *sessiona*
gore kroz zavjese
na terasi radija

pričekao si

da nas počne žuljati tišina
među spojenim rukama
„zabrinjavajuće je mnogo
nezanimljivih kustosa“, rekao si
kao da iskačeš iz vremena
„bilo na mjestima
gdje u ovom međuprostoru
između nas
trebali smo biti ti i ja
i premalo eksponata
u našim muzejima
antiknih prijemnika
a previše preklapajućih frekvencija
na radiovalovima
i veći dio vremena ne
čujem što govoriš dok
mašeš mi izdaleka
a ja nisam siguran da li se
možda
dok govorimo
u njima utapam

misliš li da pretjerujem?“
pitao si
„*you needn't be.*“
rekla sam

„treba nam korablja, julien“, rekla sam
(slutnja)
„za nadolazeće vode
kad nas budu dozivali natrag pljeskom
u teatru apsurda
nadolazeće vode
prema njima nisu ništa
ove što nas zapljuskuju sada
preko lukobrana.“

„ubrzano gubim želju“, rekao si
„za skidanjem svih slojeva simbola
s lica svijeta vodom nakon buđenja
gubim signal
svinula si antenu oko zapešća.“

malo kasnije
ispred dućana ploča
izvukao si ispod majice iz džepa na košulji
zapečljenu vrpču zapisa tog radio *sessiona*
Mammal Handsa i
zalijepio pričom jedan zagoreni kraj
za titrajuću stanicu u prošlosti
koje se (osim nas dvoje)
nitko više ne sjeća

„just amaaaazing...such a fabulous piece of music“
rekla sam oponašajući
Mary Anne Hobbs sa BBC6
vikend jutarnjeg programa
jer znala sam približno
(slutnja)
kako bi zvučao klavir,
bubanj,
bas,
sax
Mammal Handsa
na drugom kraju vrpce
kao podloga
svim tvojim nedavnim mislima

ipak
nije odlazila
(slutnja)
s tvog lica
nadvijala se kao sjena

nad svaku radiodramu dosad isklesanu u eteru
„i slutim da nije ih“, rekao si, „ostalo puno, znaš“
a ona
jednostavno nije odlazila
„već dugo nas pokriva“, zaustavila sam nas
na trenutak

„postoji“, rekla sam
(slutnja)
„veliki pomak između onog što jesmo
i svega što mi govori
da smo na nekom drugom mjestu
od onog
gdje bismo trebali biti

mislim pritom na tebe
mene
svijet
etc.
svi kao da smo skliznuli
s bitka
u nekoj točki
u mnogo točaka

a istovremeno da je
biti
nešto što smo primili
iz ničega kao dar
jer u velikoj slici stvari
nismo nužno trebali
biti
uopće

nosiš li i ti, julien
u sebi nepoderivo pletivo
(slutnja)
niti

koje dozivaju iz zaborava da

you needn't be?"

pitala sam

„nosim, gemma“

rekao si

„nosim kao klupko iznutra“

(slutnja)

„kao bijelu teksturu

s udivljenjem boje 'skarleta' zamršenu

da želi biti

blizu nas

još uvijek ovaj

'Be'.“

rekao si.

JUTRO POSTAJE EKLEKTIČNO (EDITH, PONEKAD)

(jonas)

utisak
edith, ponekad
izolirajuće praznine u mislima
koja kao da je oduvijek tu
ali kao da nam nije pripadala
nikad
intenzivna i obuhvatna u trenutku buđenja

kao skoro nepodnošljiva
edith, ponekad
sva lomljivost svega

nalik na otvoreni lanac indicija
neke metafizičke drame
(svi ga imaju, vidim,
baš svi oko zglobova)
u koju smo sasvim sigurno
upleteni kao suučesnici
jer naši otisci blizu su
tuge svijeta posvuda
ali bez ikakvog sjećanja
ili tragova na svojim tijelima
možda pokoja ogrebotina
iznutra
bez ikakvog objašnjenja

ovaj san tako je stvaran
edith, ponekad
i znam da ću ujutro naći u sebi odložen
poput crne kutije na noćnom ormariću

pokoji fragment smisla svinut preko bridova
svijesti
dok se koža ne izravna
naći
nutarnja obilježja
kontuzije
uslijed toga što
upravo

sanjao sam
kako govorim na frekvenciji
koju primaju isključivo kao šumove
ljudi koje volim i ne osvrću se
uopće
ili
da je probijena ograda obilaznice
da sam skroz izvan ceste
da se možda još preokrećem
automobilom na livadi nizbrdo
i ostajem visjeti okačen
o sigurnosni pojas
kad se zaustavim među stablima
a gravitaciju
osjećam
kako me uvlači
prije buđenja

kao skoro nepodnošljiva
edith, ponekad
sva lomljivost svega

dočekujemo buđenje zasuti
staklenom kišom fenomena
koja prolazi kroz kožu
i zaustavlja se duboko u tkivu
svaki dan

ona pada na nas i dok tonemo u san
nikad potpuno spremni
na sve što se može
pojaviti
iza sljedećeg
ugla
vjetar
raznosi lišće

u k l j u : č u j e
se radiobudilica
grad se budi
razderanih kišobrana
jutro
trgne nogom refleksno
i prolije vjedro svježeg asfalta
po cijeloj širini zida sobe
i po
dužini dana
i
postupno
postaje eklektično

komadići identiteta
i dubina modrica iz proteklih dana
vraćaju mi se u valovima
dok ležim
kao i snaga u rukama
ustajem iz kreveta
uranjam lice
u dlanove pune vode
pogledam se u ogledalo
i čujem grad
kroz zidove
kako pere zube i
kroz antene

kako

pleše pleše

pleše

pleše

pleše

uz radio

kako

pleše pleše

pleše

pleše

pleše

uz radio

TEŠKA ROTACIJA

(edith)

zašto mi baš sada želiš pričati
o intenzitetu osjećaja u snovima
i automobilskim nesrećama
kad se vozimo prema gradu
i kiša lije kao iz kabla
a na radiju za par sekundi
počinje „Teška rotacija“

i da, baš si sada našao trenutak, jonas
za metafizička pitanja o biti i esencijama
pokušavam te pratiti stvarno, ali
ne mogu si pomoći već se razlijeva
iz zvučnika klasična kantautorska struktura
prepoznatljivi glas i mislim da znam
tko je na „Teškoj rotaciji“ ovaj tjedan

zašto jednostavno ne pustiš
brisače da sporije rade
pa da vidimo kako se kiša
nakuplja i slijeva ispod zvuka
kao da vidim krajičkom oka
kako mičeš usnama i pokušavaš mi reći
nešto kao da
nemam jasne pojmove o stvarima

i žao mi je jer
htjela bih te moći slušati
sada stvarno fokusirati se i
pratiti tvoje pokrete
kako bih bolje shvatila gdje se nalaziš
ali shvati da je

Sharon Van Etten na „Teškoj rotaciji“
i u tijeku je premijerno preslušavanje
njezinog najnovijeg LP-ja
shvati da
ničije uši još nisu čule
ove zvukove
još, nekim čudom, nisu procurili
nikome i nigdje

a mislim da mi nećeš previše zamjeriti
jer osjećam da smo trenutno jaki i da „mi“
ne curimo nigdje i ne zvučimo anemično
(kao ova pjesma ispod)
štoviše sad ću
dok je još crveno na semaforu
prekinuti tvoj tok svijesti i
reći ti ispod glasa
da te volim, jonas
i ostaviti te
da reanimiraš do parkirališta
svoju tezu o nejasnim pojmovima

ok, trebalo nam je očito tih nekoliko
sekundi tišine i zvuka kiše
na vjetromotorskom staklu
gledamo svaki svoju stranu ulice
smijem se neprimjetno
promatraš prolaznike zabezeknuto
dok Van Ettenica na radiju priča
o nastajanju albuma
s kojeg ćemo postupno skidati
slojeve tek nadolazećih godina

i razmišljam kako bismo izgledali
fotografirani baš sada, ovako u autu
kako se vozimo prema centru

u zumiranom krugu, poput bedža
zakačenog na nekom raskrižju
grada dok, kao iglom
posve probadamo tišinom
slojeve preostale udaljenosti između nas
u koloni automobila među sivim neboderima
u kasnu jesen bilo kada između sada
i 1966. na primjer
i lišće leti pred nama
po kolnicima i šušti

komentiraš
kako Van Ettenica citira bez navođenja
sva klasična opća mjesta
ženskog pisma i kantautorstva
i kako je sve u vezi s ovom glazbom
čista referencijalnost
i kako tehnički i ne možemo govoriti o kantautorstvu
kad se radi o skupnom trudu cijelog benda

mislim si
da, možda bolje da stišamo sve nejasne
pojmove koje glazba svejedno definira
pa da isperemo sve udivljenje
kao kiša ovaj vjetrombran
možda da isperemo vrijeme i ostanemo
samo s prostorom, predlažeš
mislim si
da, možda referencijalnost na sunce
koje ne vidimo već tjednima
a tebi bi svakako dobro došla
koja zraka ispod vjetrombrana
uostalom
koga briga i otkad je uopće
referencijalnost problem danas
dok slušamo

i mnogo drugih zanimljivih stvari
bih ti mogla iskopati o tebi
meni
svijetu
ovdje i danas
samo na predlošku ovog radijskog
broadcasta
sada
dok govorimo
ali znam
znam
da si na teškoj rotaciji
(bez navodnika)
i ti
ovih dana
zato pružam ruku kako bih
stižala radio i
pomaknula frekvenciju sasvim sa mene

zaustavljaš me
i kažeš kako
ti se sviđa ova njezina stvar
i da bi ti se sviđalo
da ponovno posjetimo ovaj LP
i sve što se bude događalo u međuvremenu
jednom kad budemo stari
da ga posjećujemo i ostanemo jedini
koji će ga otimati zaboravu
često
nakon što ostarimo
zajedno
i prođemo tjelesne dekonstrukcije
osipanje osobnosti
i sve što nas još može dočekati
putem
iza ugla

a ostanemo „mi“
s ovim LP-jem Sharon Van Etten
negdje u pozadini
kažeš
a ostanemo „mi“

KARAMELA

(jan)

potisnuto strujanje zraka
u metrou odvodi *commutare* u polusan
radio u slušalicama
orgulje anestetiziraju kilometre, obzori jutros
repetitivni su s ove strane prozorskog stakla
fascinacija postignutim blijedi
sve brže se navikavamo na emotivni *outro*
pregrijanih receptora za nešto veliko
već u kasnim dvadesetima
razvili smo nostalgiju za prosječnom šetnjom
prstima po oblacima šumskog voća
s kojih je otpala fasada
niz kontaktne leće u smrznuti jogurt s karamelom

htio sam ubrzati razgradnju antologije
posljednjih petnaest godina poezije
reciklirati ih i uvezati prazne stranice
oblikovati naslovnice i prodavati miris knjige
za naraštaje koji ne znaju
kako mirišu suze
a i jer zaboravio sam
i nitko me ne podsjeća
kako zvuči karamela
i da

izgubio sam Tvoju ruku u masi
i ne borim se da je tražim
a ne borim se da je nađem

nikome to neću reći
ali kada zalijepim na ogledalo u mozaik

sve krhotine nakon odrona dana
opet uši ostaju nepokrivene
i svi glasovi koje sam prečuo, a trebao sam se zaustaviti
sada vrište iza skorenih mrlja karamele
i izrezaka recenzija iz Kazališta lutaka
na mojoj svijesti
hoće li me netko znati otključati
ako ne poznaje melodiju
koja pokreće niti mojih ruku

potisnuto strujanje zraka
budi nas pri mimoilaženju dvaju vlakova
još uvijek radio u slušalicama
promatramo grafite na zidovima tuđih nutarnjoj gradova
promatramo stanice na kojima nikad nećemo sići
osjećaš li narativ koji nam toliko nedostaje
svako toliko se dogodi i nikako ne prestaje
kad se otkrije grad u pozadini
za jutarnjih vožnji do Avenije
dok nitko ne gleda i svi su pospani
liznem prozorsko staklo i osjetim
okus hladne karamele pod jezikom
ali postoji još

nešto što me doista zabrinjava

izgubio sam Tvoju ruku u masi
i ne borim se da je tražim
a ne borim se da je nađem

DOS_TOYEVSKY

(ne_mirovsky)

pereš podove i stepenice uvijek nedovršene rečenice
na ruševini nutarnjeg geta nakon radnog vremena
puštaš kontejner čiste stvarnosti da sklizne s dizalice
da joj njegova rastuća sjena tiho oblikuje lice
pa sleti kao kometa u mrlju pljesnive tinte
zdrobi šljunak puke fikcije na stražnjem rubu tvoje nogavice
tada izranjaju na površinu tvoje podzemne željeznice
skupljaju *commutare* s otrgnutom stranicom tvoje price
među prstima

dobro skrivaš svoju trajnu fascinaciju činjenicom
da ljudi žele s tobom popričati uopće
nalaziš posve neobjašnjivom okolnost da bi neki
htjeli ostati u tvojoj blizini zauvijek
laži Neprijatelja šiješ na usne autostoperima besmisla
jezde kao tekst blesimetra po mjehuriću od pljuvačke
komentari u oblaku pored njihove glave, u pravilu
u biografskim stripovima o Johnnyju Cashu prvi izblijede

a ti kradeš iz fokusa, bez oklijevanja, eventualni obris
autoportreta
ostavljaš pozadinu da se zrcali predgrađima, sjaji
kao subotnje jutro
skiciraš spontani pokret na *post-it* da predoznači rasplet
kao snop svjetla
ekshumiraš zgužvani papir iz tupog spazma
autorske blokade
iako neki razvijaju zaključak da znaju točno o čemu
i zašto govoriš
zapravo samo skvotaju u tvojim neboderima
dok se voze na posao

oblačiš *t-shirt* sa sloganom: „kreativnost nije ničiji
spasitelj
(ali je ponekad dobar poluvodič za visoki napon
kroz nutarnje ulice)“

DILUVIAN

(julien)

pusti nešto za kraj, gemma
da se odvrti sâmo
možda „Boxer“ od The Nationala
da curi dok šećemo lukobranom
hvata nas ruzina, osjećaš li
prelazi s dizalica na nas
odsijavaju se u tvojim očima
svjetla terminala večeras

silazimo na prazan ponton
za pristup remorkerima
žarulje pregorijevaju jedna po jedna
iza tvojih ramena na neboderima
sva naša ograničenja tako su jasna i
hladna kao Baltik
ledenjak smo usred mora, otapamo se
nepovratno kao Antarktika

rastu vode oko nas, gemma
tvoje suze doprinose, svakako
gradski sat okružen vodom je
Avenija potopljena je skroz ionako
popni se sa mnom sada
protupožarnim stepenicama po mraku
zapplešimo na krovu teatra dok bujica
nadire kroz ulice i parkove

ovo što postoji među nama, kažeš
ovaj međuprostor
ide ravno u nebo, nije moguće da
prestane postojati

plešemo polako, gemma, sjene već
mreškaju se ispod vode
zaroni sa mnom kroz ulice i trgove
sutra smo u studiju opet

imaš li već neku dobru stvar za *intro*?

OBLIKOVANJE PROSTORA. FLASTER LINIJA.

stanice: Bulevard, Sušak, Istočni izlaz

TICALA

(dos_toyevsky)

grad je hladna želatina oko naših relacija
bez mirisa
deformirana tipka klavira u čaši
formalina
stilizirani splet mehaničkih kretnji prstiju
preko zaslona
mreža lica u ritmu valova na površini
screena

svaki dan na Aveniji
osjećam kako me probada
još jedan komadić stakla u koji somatiziram
svaki doticaj
ticala
s nečim autentično ljudskim, vadim iz tijela
fragmente, ostavljam
u limenoj zdjelici pokraj koša
na uličnim svjetilkama

bole me fragmenti
iako zaobilaze vitalne organe
i nisu vidljivi na rendgenu
svejedno sklopčan sam na klupici
za vrijeme pauze na poslu
u parku bolnice, tiho promatram
u stvarnom vremenu
kako stariš naočigled, u svojim tekstovima, ne_mirovsky
promatram nas na zelenoj površini
idealnog središta grada iz tvojih misli, dotičem
ticalima
ispražnjenost

od onog autentično ljudskog
u načinu na koji traju
naše relacije kroz vrijeme
u tvojim i mojim međuprostorima
i zapravo svuda oko nas, bolnice
su dobro
skriveno
u našem gradu
ušivene
kao fragmentarno sačuvane
freske unutar nas
otkrivene, pa zazidane stablima i
lošim prometnim rješenjima
samo zvuk klavira
kaplje u bočici za infuziju
bole me fragmenti
ponajviše zato jer još nisu cjelina

grad je neočekivani miris betona nakon kiše
u nosnicama
pounutrašnjena infrastruktura vrlo krhkog
seizmičkog otpora
pulsirajuća žarulja napuklog prijemnika i šum
približnih frekvencija
nestabilna bušotina serotonina
napipavamo tugu
svijeta već mjesecima
ticalima

nutrina
nije kemijski sastav, ona je trajna glad
za formom
ona je prostor nas koji prečesto
komuniciramo drugima pretromo
gubimo
sposobnost

kako čitati grad
dlanovi urastaju u slojeve fasada
sredovječni grafiti vremena koje nije bilo
tada
okomita nafta za ticala promatrača

sakupljam fragmente
stakla na vrhu zida
dlanovima
u retrospektivu „altamira
u estetici post-imperija“ po zidu
dok klizim dolje
kao po nekom zakonu
samo
fragmenti su mi oslonac
stopalima
u čudnom snu koji se već danima ponavlja
bibliotekar sam vješt i plešem između stalaža
u gradskoj knjižnici, u uglu stare jezgre
idealnog grada iz tvojih misli
sakupljam fragmente
šapata i međuprostora
svakodnevno
pokušavam zaboraviti kako
cijeniti prazninu
dok padam
bole me fragmenti
ponižava me to što
ne znam zašto bole me
spuštam potiljak na pločnik
uvijek iznova
bole me fragmenti
ponajviše zato jer još nisu cjelina
nutrina je jastučnica grada
neodgovarajuće dugmadi
grad je moja svježje ispeglana pidžama

LUBLIN. ULICA. LUBARTOWSKA. PRIJE DESET GODINA, PRIJE OSAMDESET GODINA, SAD

(edith)

hvala što si opet uzeo
potrgani kišobran i
nema na čemu
znam
odabrala sam prilično dobru knjižaru
za zaklon

ostavi kišobran na ulazu
tip kod stalaže za filozofiju
čudno nas gleda
hodamo
na prstima i poštujemo
petominutnu zabranu
približavanju knjigama na metar

kažeš za većinu ljudi danas
kao da je ta mjera opreza izrečena
i kad im kiša ne cijedi s kose
i obrva i kad ne pada
pretjeruješ

tvoje ponekad predvidljive dosjetke, ponekad
puštam da me pokore i puštam da
pustiš boju sa svoje ruke na moju i
na cvijeće na prozorima
i na izloge knjižara
svih središta gradova iz mog pamćenja

htjela bih pronaći knjigu
s najboljim mirisom papira
ili već jednom poeziju

koja mi nešto važno i blisko priopćava
kažeš da je 1936.

pisao bi mi izvanserijske sonete
obložene mirisom parafina i tinte
u dvorištu drvenih kolonijalnih kuća
neke suptropske zemlje
ili iz rovova koje Europa tada
kopa posred sebe
izlazimo na cestu
prestala je kiša
i odlijeva se niz ulicu zajedno s nama
i s kompilacijom demo snimki Nestalnih frekvencija
s nekog od otvorenih prozora
na prvom katu
hodamo sada

ali osjećam kako nadvijaju se
oblaci nad nama, jonas
i kako nebo postaje ozbiljno
a zrak žuto zagušljiv i nijem
zamračuje se i čini mi se
kao da se godine odmotavaju unatrag
dok hodamo i ulazimo u bočne prolaze
nestaje veselje i umjetnost s glavne ulice
uključuje se vrijeme mraka
i zgrade koje nisu više tu
prolaze kroz nas
kao crno-bijele fotografije u pokretu

kad vidim stare fontove
slova iznad vrata i izloga
obuzimaju me trnci i tuga
uzimam te za ruku i osluškujem
kamenje kako govori i kada ga uopće
nema
stojimo na mjestu gdje je

sinagoga bila
nekad
čujem te kako govoriš
da ne postoji ništa sigurno
i ništa konačno
ovdje daleko ispod
onog što jesmo i da
zvijer obilazi oko svih
i želi postati dio nas na mnogo
načina

na trenutak mi blijediš
oprosti

koljena mi sama
dotiču zemlju
i prsti nepostojeće prazne cipele
ispod glasa recitiram
shemà Israel
oslanjam
svoju glavu na Tvoje dlanove
u sebi osluškujem
tako stvarno
kako Tvoja riječ traje
kroz vrijeme
a ja sam ona koja
bez Tebe
nisam ja
naša stopala
prekrivena su lišajevima prašine
svih ulica svijeta
ja sam ona koja nisam
bez Tebe
Adonai elohenu
samo Ti možeš
iz ovog kamenja koje smo mi

podíci
djecu Abrahamovu

CIMBAL

(gemma)

kad bih mogla
probuditi se iz tvog sna
nacrtala bih ti mapu
svega
što sam prošla
i ostavila iza sebe poeziju,
putem, prozračnu i novu
učinila bih suvišnom
svaku glazbenu podlogu
svi bi nakon drugog stiha
nesvjesno stišavali radio
učinila bih nakaradnom
svaku jednosmjernu parabolu
podignula bih pisanje
na novu paradigmu
kad bih u tvojim snovima
nacrtala mapu
svega što sam prošla

kad bih mogla
označila bih ti na njoj ceste
do jednostavnosti svega
što se nalazi u mojoj glavi
i o tvojoj nevjerojatnoj nemogućnosti
julien, da do toga dođeš sam
za tvoj *pattern* poimanja
stvarnosti ja sam intersekcija vlakova
za tebe nedokučivih skretničara
vidim ti na licu
da si očekivao sve prije nego da te
promatram bez da primijetiš

kako si smiješan kad se ekstremno rijetko
osjećaš slobodan kao da nitko ne gleda
ti si različit i potpuno „drugo“
gledaš me na neki način
potpuno nov i to traje već
prilično dugo
nitko uključujući mene
nije vidio
u meni ono što ti vidiš
a da bi to, iako malo pomaknuto,
imalo barem neko uporište u stvarnosti

kad bih mogla
hodati sporednim trgovima
tvojih idealnih gradova
fotografirati najfrekventnija ugibališta
autobusnih linija iz tvog djetinjstva
gledati zgrade i ljude kad se pale svjetla
u sumrak kroz prozor, dok se voziš doma iz grada
kontemplirati najučestalije fasade
i vidjeti nebo kako ga vidiš ti
tada

kad bih mogla
sada
u tvojim snovima usaditi
kontekst subliminalne poruke
u tvoje sjećanje
pa da me prepoznaš kroz knjige, s druge strane stalaže
u biblioteci
i da kao izvanvremenska iznimka
prošćemo Avenijom šuteći
onda kad se još nismo poznavali
ili barem da pretražimo snimke
svih izgubljenih detalja memorije
jer bilo bi zanimljivo znati

jesmo li se ikad sudarili
ramenima u dućanu ploča

kad bih ti mogla
kroz crvotočinu
u prostorno-vremenskom kontinuumu
pustiti moj omiljeni album
na slušalice
i gledati s terase radija
kako prolaziš Avenijom
kao kasni tinejdžer
hodaš i
gledaš ljude s udivljenjem
promatraš otajstvo u njima
u njihovim pokretima
i čudiš se kako mogu
bez puno pitanja, ravnodušno
disati vodoravni zrak
i naviknuti se
na ovo široko platno fenomena
kao na najnormalniju stvar

kad bih mogla
zaustaviti te ne čineći ništa posebno
samo bivajući ja, nesvjesno i fokusirano
i susresti te u pozadini tvojih misli, jasno
kao otvoreno nebo
malo ranije nego što se to negdje
u stvarnom vremenu stvarno dogodilo
nakon što te prepoznam u masi
znajući sve što će biti kasnije
kako čekaš nekoga ispred radija
kao rani *twenty-something*
i niti ne slutiš
da je muzika šampon, a mi
da ćemo s ovog mjesta

prati kosu grada
dok šutimo
sada
ti u studiju
ja
na terasi, na kratkoj pauzi
gledam grad
i tebe i razmišljam o svemu

kad bih mogla
osjetiti zatvorenih očiju
kako preko mene prelazi
neki fragment svih ovih sjena
i kad bi bila velika
moja sjena pred svim
tako stvarnim činjenicama
a ne bih
imala, ne bih
imala
ljubav
koja me izvlači iz kruga
gdje naše „ja“ središte je
svega
odavno već
metastaziralo je
samotni
ostala bih cimbal
da
bila bih
cimbal
što zveči
bila bih
cimbal

PODLOGE

(julien)

puštaš podloge i subatomske kvarkove
kao obloge za parkove i hodače kroz sonični
prostor
(tvoje podloge putuju kroz moj prostor)

izoliranim polisima daj *privacy policy* da
slušaju na preskok, a ne čitaju
prostor, ionako
(tvoje podloge natapaju ovaj prostor)

kreiraš jasnu pozadinu sumraku u studenom
svakom izlasku iz trake na vinilu
i u *flac-u*
(tvoje podloge pucketaju u *flac-u*)

razgledavam tvoje radove kao nutarnje
gradove i tamo hvatam tram za jutarnje
commutinge kroz prostor
(tvoje podloge moj oblikuju prostor)

zato skupljam tvoje podloge kao minimalne
odgode post-imperija i oglede
kada gledam prazan prostor
(tvoje podloge ulijevaju me u prostor)

čekaš da upale se svjetiljke na ulici
da suton skupi kestene i utonu lisne
peteljke u prostor
(tvoje podloge autumnalni su prostor)

svjesno kliziš u očite slogane, vješto
za moje oči, te podloge kažu mi nešto
od toga zašto titra ovaj međuprostor

(tvoje podloge titraji su u prostor)

pleteš skupa *glitch* i vunene

šumove iz klupka humanuma u

almanah Avenije, u prostor

(tvoje podloge sažimaju ovaj prostor)

SONIČNE DIHOTOMIJE

(julien)

situacija postaje vrlo ozbiljna
vlakna starog industrijskog papira
lete Avenijom i gramaža je duboka
poezija
umotana u miris napuštenih knjigovežnica
prozirna tumara iza stakličasto-plavog
premaza pješačke zone
neprimjetna ispred pogleda
jer, iako boje grada ostale su
prepoznatljive, ali
sve je nekako čudno drugačije
i nelagodno s ove strane
nikoga od nas nema na cestama
tko bi oblikovao prostor između sebe
i druge osobe
u kojem bi bio spreman napustiti
sebe u prostoru
između sebe
i druge osobe
nikoga nema na Aveniji
otkucava jedan sat
poezija
mimoišli smo je
kad smo jesenji rastapali vjetar u kockicama
među trepavicama
nismo je prepoznali
dok je čekala
prigradske skrletne autobuse na sivim stanicama
u natopljenim cipelama
do gležnja ispod vode

a iznad raspadajućih svježih novina
pustili smo je neka spava na ničijoj zemlji
i istodobno lebdi u zraku
između visećih otisaka prstiju
nekog od promatrača
svijeta iz prikrajka, mimoišli smo je
pustili smo je neka spava

situacija se zaoštrava
na radiju
dok govorimo
pojavljuju se nove frekvencije i nestaju bez najave
prije nego uspijemo preporučiti
nešto vrijedno
prije nego stignemo
govoriti izrazima lica, bez interpunkcije
gramatika čitanja drugog u sebi
i sasvim u drugome
osipa se kao perut na vunu
i propada unutra bez traga
gramatika oslanjanja
svojeg „ja“
kreće se uglavnom užarenom
iglom elektrokardiograma
kroz titraje na dugom valu
kroz neizmijenjena stanja
kreće se daleko izvan parametara
i cijepa silovito papir u vlakna
pri dodiru, prilično neuredno
para zvuk nadvoje
slušali smo
istu radiostanicu u isto vrijeme
sačuvali smo gramatiku
kao strugotinu sa suze
kao zadnju biljku vrste u kontroliranim
proceduralnim uvjetima

kao jedinu frekvenciju
oko koje je donekle moguć
privremeni konsenzus

„Sonične dihotomije“
uživo na gradskom radiju
89,9 Mhz
imamo nekoliko brojki za vas
i nakon nove stvari Nestalnih frekvencija
primamo pozive
ova pjesma zove se
„Play Something Non-Polarizing“
jer situacija je krajnje dramatična

KAZALIŠTE LUTAKA. KRUŽNA LINIJA.

stanice: Biblioteka, Kalvarija, Prirodoslovni muzej, Bolnica, Avenija, Centar (u izgradnji),
Palazzo Modello, Mrtvi kanal, Kont, Križanićeva, Bulevard

M

(dos_toyevsky)

svaki album Mercury Reva je jednostavno loš
svaki osim „Deserter’s Songs“
koji je najbolji album ikad snimljen
pod određenim kutem

zadnji put kad smo se susreli
instrumentalna verzija ovog albuma
upravo je večer prije bila službeno izašla
vrtjela se tog jutra u slušalicama
sjećam se kako ušao sam na metro
na „flaster“ liniji
ispucala fasada na neboderima
usamljena republika
i ruinirani pali sateliti na kolnicima
bili su posljednje što sam vidio prije ulaska u tunel
bio sam stavio recenziju na portal
malo prije nove stanice koju su svi već zvali
„Nalik-na-Primrose-Hill park“

iako nije bilo baš lako
jer je već mnogo drugih slova i rečeničnih znakova
bilo iznad tračnica i kotači su zapinjali
upisao sam „m“ na zamagljenom prozoru i potom
ga rasklopio i spremio u džep
da me podsjeća na prvo slušanje ovog albuma
kad me odred za nostalgiju bio vodio u lisicama preko Avenije
kasnih devedesetih i gotovo svake prosinačke večeri
posjeo na prepoznavanje ispred reflektirajućeg stakla
ono u kojem se svi uvijek gledaju dok prolaze
ulicom
sinoć, nakon dvadeset godina, stisnuo sam *play*

i promatrao kako se vrijeme zagrcnulo
izgubilo svijest na nekoliko sekundi
činilo se kao da ostao je
samo prostor
na trenutak
svaki novi album ovog benda
zapravo je samo povod
da opet kažemo nešto o „Deserter's Songs“
stavio sam recenziju na portal
baš kad smo izašli iz tunela, ptice su
rastavile formaciju „m“ u zraku i
svi kontejneri s mirisima koji okidaju prošlost su popadali
s dizalica, svi remasterirani albumi su popucali napola
prekrili Aveniju valovima zvuka
i svi iz odreda za nostalgiju
su bili legli
pometeni, svi odreda

iaako sam bio slobodno pretrčao mostom „Doviđenja“
u mislima s kraja Molo longa izravno do mjesta
gdje me nitko ne može povrijediti
ipak,
nešto u meni je znalo da sam jutros nakratko bio na krivoj strani
jer sam vjerojatno opet pokušao
krhotinu rastegnuti na cjelinu
u recenziji
u životu
u nekoj točki
u mnogo točaka

jutros, bez promjene na licu, nešto niže u istom vagonu
čitaš moju recenziju i promuklo kažeš „m“
sebi u bradu i odsutno misliš koje to ima veze s bilo čim
danas kad su ljudi otuđeni i
stranci u vlastitoj koži i kada
govore sa sobom više ne slušaju ni svoje „ja“

dogodi se da ne prepoznaju
(pišeš skoro naglas)
svoj odraz u reflektirajućem staklu izloga
tek nedavno primijetio sam kako kompiliram
u glavi izreske iz tvojih tekstova

i preduhitrio sam te, iako te ne poznajem
stavio sam recenziju na portal
mislim, znam da postojiš, ne_mirovsky
znam da pišemo za isti časopis
ali ne znam da me čitaš
ne znam da smo u istom vagonu, ne znam uopće
gdje si
bilo kako bilo, u sljedećem paragrafu čekam te s rečenicom:
„u reflektirajućem staklu
ponekad vidim predivne oblake kako klize
nebom, ali ne vidim međuprostore u odrazu zgrada
oni *commutiraju* zajedno s nama“

„m?“, kažeš naglas i svijaš, negdje u vlaku, obrve u „m“
nastavljaš čitati

„m!“, kažem podižući obrve
gledam kroz prozor i ustajem sa sjedala
dok napuštam ovaj tekst
presjedam na „kružnu“ liniju i bez riječi promatram nebo
pod određenim kutem
razmišljam kako svi gledamo nebo
pod određenim kutem
i kako nebo gleda nas u presjeku bez ikakve
angulature

izlazim kod biblioteke i sučeljavam se s vozačima
koji nikad ne usporavaju pred reflektirajućim staklima
lokvi blizu pločnika
i s pješacima trajno izloženima prosutim mirisima i zvukovima
koji im vjerojatno ništa ne znače

jer nisu poprskani isključivo njihovim odrazima

dok još nisu počeli naplaćivati kazne
za prebrzo trčanje preko imaginarnih mostova
za silaženje na linije metroa u gradovima u kojima
metro ne postoji
za nasumična slova koja ostaju lebdjeti u zraku
za nesvjesne pokrete pri čitanju
recenzija u javnom prijevozu i u parkovima
mislio sam naglas misli sigurno ne baš
pretjerano važne
ali u tom trenutku
ako ništa drugo
onda
moje
skroz moje
stavio sam recenziju na portal
a zapravo sam htio predložiti
možemo li se složiti barem oko toga

da je i nakon svih godina
svaki album od Mercury Reva jednostavno loš
svaki osim „Deserter's Songs“
koji je najbolji album ikad snimljen
pod određenim kutem

TVOJA LJUBAV DOZIVA MOJE IME

(ne_mirovsky)

sigurno već znaš
što dolazi nakon ovoga
mnogo toga se promijenilo
prikrast ću se kao sjena koja se nadvija
nad začelje reda najnovije generacije hrvatskih književnika
želim učiniti ovu nesmotrenost
samo jednom
i samo iz jednog razloga
(i potom nestati natrag ispod radara
na dno impresuma Kazališta lutaka)
oni nazivaju svoje romane prijevodima
naslova albuma *indie* glazbenika
ja nazivam ovu pjesmu
najboljim prijevodom naslova pod kojim nitko još nije objavio roman
sigurno već znaš
vidiš po kosi prolaznika
kroz prozor na stanici kako diže se bura
i neka situacionistička kantautorska struktura
nanosi „skarlet“ u svijet s kojeg je iscurila boja
kroz tvoje mono-slušalice
ali tvoji tekstovi odaju kako
sigurno već znaš
da ova boja tek linija je krede koja ostaje
iza nas, nakon što se odlijepimo sa zida
kada dolazi naš vlak, dos_toyevsky
sigurno već znaš
da *commuteri* čekaju kad ćeš staviti na portal
svoju jutarnju recenziju
pa da odmah pronađu album u *streamingu*
i preslušaju ga čitajući te

ne pristajemo već godinama na čekanje
mnogo toga se promijenilo
znam da sigurno
jedan si od ovih što zure u laptop u nekom od vagona
ali problem je da svi zure u laptop
svi povremeno gledaju kroz prozor
svi imaju slušalice u ušima i nitko
se ovdje ne razlikuje osim po
neočekivanoj boji čarapa
commuteri ne gube vrijeme, mnogo toga se promijenilo
znam sigurno da
sigurno već znaš za mene
ali ne znaš moje ime
jedino ti i ja još uvijek pišemo pod pseudonimima
i to pripisujemo, kako naivno samo, svjetonazorskim razlozima
u magazinu prerušavamo svoje bojazni
i neuroze u recenzije
imam dojam da u svojim tekstovima odgovaraš na moje
ili ih barem nesvjesno posjećuješ
ponekad imam dojam dok te čitam kako

tvoja ljubav doziva moje ime

metatekstualno
slova rekonstruiraju me
dok putujem na posao
poput naratora iz nove stvari Nestalnih frekvencija
„Play Something Non-Polarizing“
poslije
tijekom dana zaboravljam na sve ovo
dok opet sutradan ne zakoračim u sanjivi vagon
puštam da me pretekneš u tekstu
i stavljam svoje tekstove *online* tek kad pročitam tvoje
svaka tvoja riječ ucrtava putanju kažiprstom
u zraku kojim tvoja ljubav putuje posve
neodređeno i besciljno

i doziva moje ime
ukoliko te ikad prepoznam
predstaviti ću ti se
kao ona koju
sigurno već poznaješ
krenut ćemo odatle
ako te ikad prepoznam
mnogo toga se promijenilo
naša prava imena najantiknija su stvar koju posjedujemo

HIPERREALIZAM

(ne_mirovsky)

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
ova recenzija mogla bi otključati novi žanr
i postići sličan trenutni status
u svom skučenom minimalističkom formatu
ali nemojmo se zavaravati
mi pišemo štivo za vožnju
u metrou ili posebna izdanja za plažu
metemo smrvljeno lišće na dnevnoj bazi
ili borove iglice jednom godišnje
ispiremo pod pritiskom loše grafite s ulice
ostavljamo samo studije za koje mislimo da su vrijedne
i uvjerljivo strše napola u stvarnosti
drugom polovicom izvan nje nešto važno o njoj govore
sve manje toga ostaje na zidovima

Kazališta lutaka

ne sjećam se kad sam posljednji put stavila ocjenu
ili prišivala zvjezdice i tipizirane etikete
ispod tekstova

„najbolje od nove glazbe“

8,6

***1/2

u Kazalištu se pretvaramo da mi vučemo konce
kulture i objavljujemo samo tekstove
povodom *arta* koji je čista desetka ili negdje vrlo blizu nje
ili samo navodimo albume u rubrici „Vrtjeli smo bez riječi“
ako nitko do kraja tjedna ne stavi na stol
tekst podjednake kvalitete

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
ali pitam se u kojoj mjeri je to uopće kompliment
generacije koja nas čitaju nisu sposobne

primijeniti na sebe ove pojmove i prepoznati se
nemojmo se zavaravati
naš posao svodi se
na zadovoljavanje određenih estetskih interesa
i komoditeta, baš kao i *art* o kojem pišemo
moje su riječi melodija u pozadini
života koju možeš uvijek stišati ili ne primijetiti
pokušavam ti samo skrenuti pažnju na linije koje vrijedi,
među smetnjama na Aveniji, možda pojačati
i ukrati se

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
sigurno to nije niti izbliza *to*
ali pokušaj je sasvim nov
rana je uvijek ista, uvijek na istom mjestu
ista tupa i uvijek ista besmislena bol
ali šavovi su u originalnoj boji
i razgrađuju se sami bez potrebe vađenja
ovaj album zateže nas na svim pravim
i krivim mjestima, podsjeća nas na naša ograničenja
i odlično ukoričuje mnoge od naših borbi u zvuk
pokušavam poraditi na njegovoj perspektivi
danas ljudi više ne vjeruju u vlastite dojmove
recenzija postaje štaka i snažan alat širenja
informacije, ja ulazim u proces
kao krajnji prodavatelj svog rada
dok posređujem i svojim riječima
pozivam te da uđeš
zajedno sa mnom ili, pak, nekim svojim putem
na mjesto koje je tuđe
i istodobno tvoje i moje
imam na raspolaganju pola kartice teksta
da opravdam svoje postojanje
ponekom prijemosnicom koja te navodi na razmišljanje
i ukradem ti pažnju

ovaj album mogao bi biti generacijsko remek-djelo
zato ga provlačimo kroz detektor našeg recenzenta dos_toyevskog
primjećujete da je on u svom mračnom razdoblju posljednjih mjeseci
recimo da se radi o svlačenju stare kože i dopiranja do čistog svjetla
u ranoj fazi
dos_toyevsky je odlučio odrasti i nije jednostavno gledati
kako je stvarnost već odavno porušila mjesta koja je smatrao općima
vjerojatno ćete ga neko vrijeme nalaziti
u čudnim tekstualnim prostorima
no u redakciji smo uvjereni da će, vremenom,
zbog toga postati samo još bolji
a vi ćete uz pravu informaciju
sada zasigurno dobiti cjelovitiju sliku u nastajanju
dos_toyevsky je ubacio u formulu mogućnost
da kultura po *defaultu* ne spašava ono što mi jesmo
i sada pokušava iznaći njezinu stvarnu ulogu
u kontejneru modernog života
poznavanje mnogih umjetnika na osobnoj razini
sasvim sigurno pritom ne pomaže, prema vlastitom priznanju
čekali smo dugo vremena da ga nađemo u ovoj vrsti
tekstualne sekluzije utjecaja
sada preostaje samo da ga pratimo
kao i uvijek, na dvije kartice
generacijsko remek-djelo ne mora nužno
biti pozitivna pojava
ali ozbiljno uranjanje u njega može biti zanimljiva postaja
na putu od cjelovitije slike u nastajanju
i natrag

ugodnu zimu u predvorju Kazališta lutaka
s vrećicom za čaj u ruci i zamagljenih naočala
želi vam glavna urednica ovog broja
po rotacijskom redakcijskom ključu

ne_mirovsky

*(najava recenzije albuma „Siječanj“ Nestalnih frekvencija kao albuma mjeseca iz uvodnika u
tiskano izdanje Kazališta lutaka, zima, br. 4/2015)*

SYCAMORE

(dos_toyevsky)

razina: prizemlje. izlaz na Aveniju.

ne misliš li da je zbilja čudno
kako ljudi ponekad ostave nešto nalik na modrice
na našoj svijesti i kako se ruše
zidovi koji kao da su oduvijek bili tu kada odlaze

nisam nikad prepuštao previjanje
opeklina na mojoj nutrini nekom drugome
niti su one ikad pomicale
svijest koju imam o sebi unatraske

one su za mene greške nastale u nevrijeme
za *know-how* kojim nisam mogao ovladati ranije
nosim u sebi kontradikciju, to znaš, zar ne?
uvijek sam bio iskren sa sobom
(jesam li trebao lagati više?)

i mogu reći najiskrenije da nikad nisam
gledao nešto pretjerano duboko u sebe
ne zabrinjavam se
ako ostavljam nejasne neke pojmove
dok svjetlima automobila obasjavam putokaze
na cestama kroz nutarnje gradove

mislim da ostavljam svakome dovoljno prostora za
introspekciju
svakome dajem do znanja ako mislim da smo stigli
do slijepe ulice
ne riskiram: najbližima uvijek poželim sve što si
i sami požele
mimoilazim misli o smislu osim možda u formatu

glazbene recenzije

ja znam kako zvuči ovo vrijeme, ne znam koliko razumiješ
ja znam zamisliti ono što ga definira i znam ostvariti
ono što ga određuje
dan je priznajem gorak na površini ponekad ili malo ispod zelene kore
treba mi zarez, ne uspijevam supotpisati nijedno umjetničko djelo više

razina: minus jedan ispod zemlje. kružna linija.

teško mogu artikulirati svoje čuđenje pa se izmičem
instinktivno pred svakim činom bezuvjetne predaje
u moje ruke
mislim da nisam dorastao za sve promjene kroz koje prolaze
portreti ljudi koje volim na zidovima nutarnje galerije

nisam sposoban podnijeti zagrljaj distinktivne praznine
kad se probudim
skidam rukavice i s ruku odmotavam zavoje i pretvaram se
da grad nije pod visokim naponom već mokra betonska masa bez struje
u očekivanju da ga elektrificira tok moje svijesti unaprijed

htio bih se skriti od pogleda kada u snažnom nasrtaju impresije
stupovi o koje se oslanjam poprimo obris izobličene pogreške
nosim u sebi nerazmjerne nalete/nedostatke empatije, ne uspijevam
nikako integrirati prostor u meni koji pohranjuje sve moje grijehe

iako to nisam tako zamišljao i nemam koliko bih htio o tome jasnu misao
ti si toliko blizu, ne_mirovsky, onome što čekao sam u sebi duboko
i bojim se jer između nas u metrou prolaze brzi vlakovi bez da se zaustave
i kao da ne stignem kroz prozore stabilizirati tvoje lice
na drugoj strani stanice

često osjećam strah od proizvoda vlastite kulture
i uhvatim sebe kako se uvjeravam da nije loše što oni postoje
prskalicama u sumrak proširujemo zgrade i uvodimo nove nepoznanice

ostavljamo ih za ujutro kao prljavo suđe za naraštaje koji dolaze

ja ne znam zašto smo ovdje, prenisko smo sada čini mi se
ja ne znam kakav okus ima *sycamore* kad se zasiječe
naći ćeš me na visokim granama u odijelu i kravati
na stablu u nutarnjem drvoredu pokraj ceste, sjedim
nakon posla, na izlasku iz jeseni
i, priznajem,
pomalo smrzavam se

NEMOGUĆE NJEMAČKA. VRLO VJEROJATNO NE JAPAN.

(ne_mirovsky)

okrhнула sam ogradu obilaznice na ravnini
već nekoliko puta
proklizala u prvim danima prosinca
na ljetnim gumama niz rane tridesete
osjećam se kao na rendgenu
kad bura fotografira moje nutarnje gradove
omotava ih oko stupova
preko plakata za večerašnji koncert Nestalnih frekvencija

iako izgledi nisu baš bajni
nazire se izdaleka mogućnost na površini stvari
da Kazalište lutaka postane održivo
za nas autore tekstova na razini dnevnih poslova
što je odlična vijest, ali daleko od dovoljnog
da moj *x-ray* postane otkupljena slika
na aukciji preživljavanja
ja sam pozadinska melodija
koja tek podržava strukturu iza solo-dionica u pjesmama Wilca

da se sve ne raspadne

kad smo već kod tog benda
naziv njihove pjesme koju prevodim u naslovu ove kolumne
možda je u nekom kutu svijeta doista održiv kao umjetnički izričaj
ali svaki put kad zasvira u metrou
za mene sve više postaje stvarnosna provjera
da li je možda došlo vrijeme za emigrirati
odavdje, a u svakom slučaju da ne sanjam
kako nijanse mojih opcija s godinama tamne kao ribana jabuka
ili kora banane

nemoguće Njemačka
vrlo vjerojatno ne Japan

ukrcala sam previše autostopera besmisla
previše je putnika bez karte u mojim vlakovima
moj izbor je čekanje
ili odlučivanje na temelju negativnih naznaka
moj izbor je položiti
glavu na pločnik i čekati da je
prikliješti roleta tuđih odluka
moj izbor je
nemoguće Njemačka
vrlo vjerojatno ne Japan
moj izbor je slušati plač privilegiranih
ili podsmijeh nepriviligiranih
i obrnuto, pa unakrsno
preskakivati loše politike identiteta
unedogled, unatrag
slušam „Play Something Non-Polarizing“
Nestalnih frekvencija
slušam kako cesta skuplja slinu
i sprema se ispljunuti me što dalje od središta grada

STANICA CENTAR (U IZGRADNJI).
UŽIVO NA RADIJU.

IN ABSENTIA

(julien)

večeras imamo goste
znam, nešto ovdje nedostaje
trodjelne *indie* pjesme više
jednostavno nisu dovoljne
povlačim po podu prazne stolice
pojačaj mi ove mikrofone
jesu li ovi iz podrške već
na terasu stavili zvučnike?
pucketam prstima u eter
plješćem dlanovima blizu zida
jedino ti čuješ zvuk kako
u miksu struji kao organizam
posve mi je jasno, oduvijek shvaćamo ovo
skroz drugačije nego John Peel
pogledaj samo bend, dolje kroz prozor, ulaze
u zgradu radija kao da traže azil
očekujemo poplavu večeras, nitko
godinama ovdje ne mjeri vodostaje
ali večeras imamo goste
nešto ovdje nedostaje

„dobra večer svima pored prijemnika
da, ovo je baš ta frekvencija
dobro došli u još jedno izdanje
emisije 'In absentia' gdje
bendovi sviraju u pravilu
bez barem jednog člana ili bez struje
uživo za grad, ovaj bend
nije bio kod nas u studiju od rujna
jer naravno, i večeras imamo goste i
da, netko ovdje nedostaje

naime bubnjar trenutno u gimnaziji
odmah iza ugla predaje
zadnji sat i priključit će nam se
negdje u razgovoru
kasnije

oni se zovu samozatajno
Nestalne frekvencije
sviraju *post-rock* i, sufliraju mi,
poneke *alt.country* sekvencije
kažu da se dobro osjećaju
u pjesmi kada nastaje
tekstovi su
(kažem ja)
pastiche kasnih devedesetih
narativne strukture i nostalgije
i večeras će nam reći kako
nešto ovdje nedostaje
i da niti jednostavne *indie* pjesme
jednostavno više nisu dovoljne

imate novi album vani,
zove se 'Siječanj'
i nekako se provlači kroz
sve pjesme fenomen
radija kao krovna metafora ?“

(jan)

„pa...(uštima *gitaru*)...svi volimo radio kao medij
i nekako nam je zanimljivo to
što je preživio sve promjene
i tehnološke potope
osim toga nalazimo fascinantnom činjenicu
da se stvari odvijaju u stvarnom vremenu

poput ovog *sessiona*
večeras u studiju
sigurno, svi će moći kasnije
preslušati snimku
ali samo oni koji večeras slušaju
čut će kako zvukom
(*čuju se klavijature u pozadni*)
zapljusujemo zidove
grada baš
sada
dok govorimo“

(julien)

„ok, poslušajmo što nosite u sebi
s nama su Nestalne frekvencije
prepuštamo vam mikrofone
uživo na gradskom radiju
90,3 Mhz
slobodno pojačajte zvuk
ova pjesma zove se 'Rezanje rubova'
večeras imamo goste
nešto ovdje nedostaje“

KLJUČNE RIJEČI (ZASIGURNO, GEMMA)

(julien)

ključne riječi:

surogat, simfonija,
radiofonija

možda
da krenemo obrnutim redom
oni znaju da ne puštamo
stvari s top-liste
radiofonija je plafon i prosječni slušatelj
često zamjenjuje nas za autiste
kad naleti na nas na radioskali

razmišljao sam puno previse
o nama i o ovom što radimo
bili smo pretpotopna djeca
i oboje *nobody* iz predgrađa
sasvim normalni klinci
s Avenije
u reflektirajućem staklu
vrijeme nas ostavlja savijene
zastani prije nego pustiš smetnje
ako čudno ti je
znam
i meni je
razmišljao sam, zasigurno, gemma
puno previse
stvari imaju posljedice
štogod napravili
mi interveniramo u tišinu
i u prazne papire

u ravni *beep*

u eteru

bojim se da ne izgubimo

ono što smo htjeli reći

bojim se da ne izgubimo nit

samo riječi oduvijek moj su *tool*

pusti smetnje kao paraf, pusti,

tvoje nokturnalne garažne podloge

drže nas daleko ispod radara

još malo i počinjemo

novu epizodu „Ključnih riječi“

na radiju

dolaze nam u goste profesori, docenti

uglavnom asistenti

i pokušavaju raslojiti fenomene

današnje kulture

na kontrapunktnu čimbeniku u eteru

i za to imaju trideset minuta

moje radiodrame, *gemma*

pročitaju se u minute

i svi naslovi stanu na okrugli bedž

crno na bež u nekom kutu

revera tvog kaputa

i njima želim reći

dvije stvari

prvo

da čekao sam tebe

ispred zgrade radija

nema veze koga zapravo

ili što u mojim mislima

čekao sam tada

čekao sam tebe

dok te još nisam poznavao

drugo
da tkivo našeg „ja“ još uvijek
nije surogat radiodrama
uprizorena uživo
na polupraznoj off-sceni
iako projiciraju se po nama
često zasluge s odjavne špice
poslijepodnevnog programa
i naslovi pjesama
koliko god ponekad loše ovo izvodili
iz mog kuta gledanja
prati nas u stopu nešto kao
BBC-jeva filharmonija
u odijelu i kravati stojim ukipljeno
u mojim mislima, zatvorenih očiju
usred Principija
pod svjetlom reflektora
ogoljeni su temelji na kojima stoji grad
fotografija je posve crno-bijela
moja izvedba pušta „skarlet“
boju u mikrofonski, zasigurno, gemma
a ovo u pozadini sasvim izvjesno je
orkestrirana simfonija
i shvaćam koliko mi nedostaje
upoznati dovoljno dobro
skladatelja

ponekad možda sličimo na
znanstveni rad u laboratoriju
klinike za traumatologiju
kada čini se da nema nikoga
ovdje tko sluša ili čita u sebi
i kada napušta nas radiofonija
samo plafon i ja
i ti iza stakla
surogat,

simfonija,
radiofonija

ključne riječi:
surogat, simfonija,
radiofonija

samo riječi oduvijek moj su *tool*
pusti smetnje kao paraf, pusti,
tvoje nokturnalne garažne podloge
one drže nas daleko ispod radara

RETINA. KOMUNICIRAMO NUTRINAMA.

(gemma)

dotaknula sam tvoj strah
od plutanja, ja pletem tvoj *sound*
u splav, tu nas nitko ne sluša
lampica žmiga, samo smo ti i ja
ti si velik i šamaraš besmisao, nastavljaš
kao da ne postoji ništa važnije
nikoga nema na ovoj frekvenciji, šaljem ti
novu stvar GoGo Penguina
u podlozi sve glasnije

kad suzi mi se vidno polje, to znači
da mi oči upravo premazuju kistovima
siva vlakna prolaze
kao titl kroz suze
u retini

o da, stavljam najbolje podloge večeras, znam
da pomalo krejzi je
najavljuješ impromptu večer radiopoezije
usne ti poprimaju okus mikrofona
kažeš, i prsti miris pregrijanih kabela

(julien)

kolažiramo antitijela
za Aveniju koja se konformira

(gemma)

i motri stvarnost
kroz cilindre, rasplinuto,
relativizira suze
na retina zaslonu tonskog pulta

sužava mi se vidno polje
i nije uopće *radio friendly*
nisam spremna prihvatiti nikako
uzaludnost kao smetnje
na signalu, kao bitni
sastojak na ovoj frekvenciji
lijepim zvuk kao titl za suze
u povratnom paljenju
u retini

K

(julien)

ja to zovem garažna metafizika
ti to zoveš jednostavno [ka:]
iznova siječanj, gemma
prikrada
se iza leđa
grada i prekriva nam oči
dlanovima nakon sumraka
i pita nas
tko smo i
zašto
s rupama u kišobranima
i fragmentima duboko u
ligamentima pita nas
zašto
raskopano središte naših
nutarnjih gradova
još uvijek ima oblik pitanja
kad ga više nitko
koga poznajemo ne postavlja
ozbiljno u urbanističkim planovima
danas svi putuju obilaznicom
ili koriste metro za odlazak na posao
stanica „Centar“ zatvorena je već
godinama i u fazi obnove trajno
iznova siječanj
raznosi lišće iza sljedećeg ugla
razlijeva svjetla semafora
kroz kapi u
unutarnjem odsjaju na naočalama
pa preko okvira na

cestu već pomalo
mokru ispod guma autobusa
i potplata
ja to zovem suburbana izvedena garažna metafora
ti to zoveš jednostavno [ka:]
i
sve to prikradanje
ugrađuješ
u svoje podloge, gemma, tkaš
u svoje instrumentale
s distanciranim glasovima
ili izoliranim zvukovima strojeva
koje si izrezala iz prostora usput
negdje među
odlučnim hodačima prema točki
[be:]
i nestabilnim operativnim sustavima
u stvarnom vremenu
zalutalima
u pletivo tvojih osjetila
na neuobičajenim frekvencijama
pohranila
kao okidače za otvaranje glavne teme
i klinove za *bass* linije, siješ ih kao
spleen među *synthove* samo
da ih rasplineš kasnije i sakriješ
kada
sve bude dostupno
a mi budemo
kupovali samo nostalgiju
i preuzimali odgovornost
postupno

ja to zovem garažna metafizika
ti to zoveš jednostavno [ka:]
jer

kažeš
ne znaš li da
fragmentiranost je opet neuroza i ovog desetljeća
a ljudi oživotvoruju obrise zamagljenih identiteta
s rubova fotorobota kojima dos_toyevski ocrtava
naše nutarnje gradove u svojim recenzijama
otkinuti smo od čitanja
svog „ja“
skoro bez znanja
otkrivamo na sebi tragove štete
učestalo iznova
ovog siječnja
neki to zovu čudan zaokret u programskoj shemi
ka seciranju vlakana
ja to zovem garažna metafizika
ti to zoveš
jednostavno
[ka:]

ti to
jednostavno
puštaš u eter
van
ja tada obično zašutim
i puštam
da umotaš grad
za spavanje

PROCESI. OKOMITA LINIJA.

stanice: Abandon, Centar (u izgradnji), Kalvarija, Kip Gospe Žalosne

MEZZANINE (NAŠA INAČICA MEĐUPROSTORA)

(julien)

pusti nešto za
nas
gemma
nešto od Laure Veirs, ako hoćeš
i pusti me
da ti obrišem suze
sve radiostanice nisu ih vrijedne, ovog
i bilo kojeg grada
svaki komad *arta*
pred njima se povlači u parket
u mrvicama i tamo raspada
radioskala je jednostavno premala da ih upije
i ne postoji medij
koji bi mogao primiti kvadratni
milimetar ovog međuprostora
ne bismo li, međutim,
baš večeras, gemma
trebali slaviti život
kad sjena smrti ponovno obilazi gradom
uvijek na isti način, uvijek na istim mjestima
stavi kaput, siđimo do Molo longa
pusti da se odvrti cijeli album, u čemu je razlika
svjetla grada trepere i ostaju nešto sasvim izvanjsko
za nas

(gemma)

obriši mi suze i uzmi mi kaput s vješalice
pustit ću ti Lauru Veirs samo zato što prosinac je

a znaš da poglavarstvo odnedavno pušta uživo i sasvim tiho
na razglas zadnjih pola sata programa gradskog radija
čitavom Avenijom

svjetlo u meni skoro ugašeno je, pomози mi da ga održim
živim

večeras u metrou gužva je i pod nama podrhtavaju kolnici
naravno, sjećam se zime u našim međuprostorima
sjećam se mraza među nama na nedovršenim mostovima
obriši mi suze

sjednimo u mezzanine i pronađimo život ponovno
u zraku
između naših očiju

pokrenut ćemo piratsku radiostanicu, naći pravni okvir
stabilizirati frekvenciju, emitirati iz kućnog studija ako treba
i nećemo biti prvi, ionako se posve mijenja paradigma
a radio je medij koji preživljava, modelirat ćemo novi *app*
gradit ćemo neku novu priču
u to večeras sigurna sam

ukoliko imamo život u sebi ovaj trenutak je poklonjen
nebo nikad nije htjelo biti granicom ovog međuprostora, julien
gledaj kako me otključava, ono trajat će i kada
sva svjetla na Aveniji ugase se i kada pregore ulične svjetiljke
i kada ostanu samo prazne zgrade i plave linije parkirnih mjesta
ja znam da ovaj međuprostor preživjet će
uzmi mi ruku

imam već par ideja za novi *intro*

BITI OVDJE SADA

(jonas)

vrijeme ponekad mijenja način svog samoshvaćanja
a ponekad nas samo preoblikuje neprimjetno iznutra
i tako vidljivo izvana
trebam sigurnu stvarnost u sebi da je bolje
biti ovdje sada
od bilo kojeg drugog kuta gledanja
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme ponekad kristalizira i izgubi se iz vida
ostavlja nas sa zvukovima, prostorom i doticajima
ipak, nitko me ne može uvjeriti da je lošije
biti ovdje sada
nego bilo gdje drugdje
bilo kada
reci mi da sam u krivu
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme mi se ruga rastegnulo se kao žvaka
između fasada i fuga, očvrsnulo u žicu trapeza
nad Avenijom hodam i gledam te izvana
edith, dolje kroz plahte koje vijore
kao zastave grada na blagdan
hodam ovdje sada
provirujem kroz povež i ne padam
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme je priča koja obećava previše, edith
mogao bih ti nizati sms-ove do sutra

trebamo neki jednostavni narativ da
se vratimo u biti ovdje sada
bio sam jutros na drugom krugu razgovora
za posao urednika u servisu za *streaming* glazbe
razmišljaju ozbiljno da me uzmu na godinu dana
prošle su dvije godine tapkanja u mraku
ne mogu više čekati
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

vrijeme je ispušteni svežanj balona bežičnih misli
kojeg svezao sam za gležanj i upravo
lebdi k prozoru tvog ureda
treba mi tvoja pomoć, ne mogu sam
biti ovdje sada
upravo su mi javili da sutra
u 9:00 počinjem raditi
ne mogu ti opisati kako se osjećam
predajem ti klince u 16:30, imam probu s
Nestalnim frekvencijama
reci mi da ćeš doći do tada
reci mi da postoji ovdje i sada
u kojem me voliš
reci mi da nije moja krivnja
pritisni: šalji

(edith)

propušteno vrijeme uvlači se u prašnjave zastore
i podmeće kosture u tvoje i moje međuprostore
prodire kao vlaga na moje najbolje predodžbe
treba mi netko tko će vrijeme provući kroz
iskupljenje
u nadubljnoj tajnosti mene
(ovo kažem samo tebi)

postoji radikalna otvorenost za neko otajstveno
biti ovdje sada
i istodobno vječno
nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

zašto vrijeme promatraš kao negative
koji tek treba razviti u tamnoj komori, daleko od svih
vrijeme je svežanj balona kojeg uvijek
unaprijed pristala bih nositi
Avenijom, označi ga kvačicom na svojoj listi poklona
za mene
kad shvatiš kako smo mi jednostavno
biti ovdje sada
ili jednostavno nismo
u krivu si
nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

slikat ću te s prozora u crno-bijeloj tehnici
ne zaboravi se uhvatiti
za platu na putu prema
dolje, prema
biti ovdje sada
imaš višak slobodnog vremena
opraštam ti
nije tvoja krivnja
pritisni: šalji

kažeš da nema zapleta ova priča i da bi nam trebalo biti žao
kažem: dramatika u nama je, samo koža ti je navikla na šavove
možda smo ipak prekvalificirani za zadnjih deset godina
civilizacije, nadam se da nije istina
odlazim na hodnik pričati sa sobom da me ne primijete
nadam se da neću povratiti u koš
pored fotokopirnog stroja

(opet)

nije tvoja krivnja

pritisni: šalji

koliko teško može biti utjeloviti se u ovdje i

sada

i uopće biti

ako ti *inbox* bude poplavljen vodom

to sam samo ja, hodam po njoj i utapam se

povremeno, još dva sata do kraja radnog vremena

teško mi je odrediti koji bi bio najokrutniji mjesec

travanj zapravo i ne zvuči toliko lose

u usporedbi

krivnja je isključivo tvoja

ali prosinac me razoružava

preostalo suho lišće

oblikuje obruče u pokretu oko mojih koraka

to ovdje sada koje spominješ

postoji

poljubi klince za mene

stižem do 16:30

(nije tvoja krivnja)

pritisni: šalji

GRADIM

(dos_toyevsky)

zašto *art* ostavlja uvijek nešto
kao gorko-slatki premaz na mašti
više gorko nego svježa karamela
manje kašasto nego prazan poklon
s mašnom
htio bih razrezati vrpce štitnika
od privida
preusmjeriti reflektor s trpećih umjetnika
art je izričaj i ujedno splet upitnika
razasut po Aveniji prostor koji peče
kao uvijek topao žig
s nutarnje strane zapešća
zatečeni smo
svakog jutra bez riječi i odgovora
kako mogu graditi ako
nemam ovaj odgovor, bolje da ostanem
nepomičan u mjestu i smrzavam se
na Aveniji
bolje da jednostavno šutim
ako nikad nismo bili slobodniji nego sada
a opet manje vrijede sve vrpce zapisa „Soničnih dihotomija“
i svi prošli i budući brojevi Kazališta lutaka
svi albumi Nestalnih frekvencija
sva napuštena industrijska ostavština u središtu grada
manje vrijede od bilo kojeg trenutka iskrenosti i
priznanja da nemam ovaj odgovor sada
bolje da pokažem prazne ruke nego da
gradim prostor koji je neodrživ
i koji neće govoriti ništa vrijedno
nikome niz vrijeme

bolje da se posvetim skidanju štitnika
s rubova Avenije, kako bismo je vidjeli jednom
kakva uistinu jest
bolje da šutim
jan iz Nestalnih frekvencija
snimio je s bendom zadnji album i sada
odlazi u posvećeni život, ne ulazim u detalje
želim kleknuti ispred ove dvije činjenice
jan shvaća da je ovaj međuprostor nas i Boga
nešto najvažnije na svijetu
a ja onaj odgovor jednostavno nemam
zato bolje da šutim i kleknem u sebi
dobro će mi doći sad
da malo smrzavam se
sniježi i nema
nikoga na cesti

GOVORIM BAZIČNO

I.

(jan)

povlačim se iz prostora, ostajem prisutan u porama
nisam imao izbora, zaštitio sam nutarnje gradove u korama
istina je veća od činjenica, osjećam da kradem vrijeme
ne mogu više zadržavati ovo svjetlo u meni koje stvara me
ništa ne poduzimam, samo primam ljubav koja preobražava
tražio sam je u prostoru posvuda, bio sam miner njenih tragova
nisam očekivao da će ona pronaći mene usred ovog međuprostora
mogao bih provesti vječnost gledajući kako žeda svaki otkucaj
humanuma
u nama

II.

(edith)

želim se nasloniti na treptaj beskonačnog, jonas
ne uspijevam se izraziti
čuvaj mi mjesto u našem mezzaninu, čuvaj me od žalosti
tuga je odavno med koji se širi preko svakog prostora
čuvaj mi mjesto pored sebe, spremna sam ga svakim udisajem braniti
rudarim po suzama, restauriram knjige u bibliotekama, krvarim
dok ne dođe milost kao bura koja me propuhuje i probija
kroz prsa, ona pali svjetlo u mojim rukama, moji dlanovi
gore na tvojim obrazima
naša djeca smiju se i žele da ih gledamo kako nastaju
u njihovim međuprostorima

III.

(julien)

ovo može napisati samo onaj tko je siguran, gemma
„Govorim bazično“ zove se ova radiodrama
i izvodim je uživo

[kao i uvijek, scenografija uglavnom nije stvarna, grad je pozadina stejdža
ti i ja smo tu, na Molo longu, glazba je između *dream-popa* i *shoegazea*
zatvaram oči i metro na trenutak ostaje bez struje, ti ne vidiš
ali iza tvojih ramena zgrade se pulveriziraju u slojevima...]

previše puta lokve na Aveniji oblikovale su potop
ne želim gledati kako vrijeme fosilizira nas u prostor
želim sačuvati budućnost koju vidim u tvojim očima
ulazimo opet u nešto novo, ali ovaj put ne kočimo
carstva se ruše i mijenjaju, ovaj međuprostor traje vječno
nešto sakramentalno jedino je svjetlo koje na Aveniji
ostaje upaljeno

ABANDON

(jan)

kada su godine što dolaze trebale biti
kistom blindirane u statični *dripping*
boje po cipelama, pokazao si mi
da se najvažniji trenutak slike nalazi
iznad platna, u gustim linijama tempere u zraku
u zamrznutom kadru, prije nego konačno padnu
u zamahu ruke koji želi zahvatiti u stvarnost
kada ispod Tvog dlana
zadrhti *chiaroscuro* i čak i tama postane pomična
i lijepa u svojim nijansama

našao si me kao ničiji posjed tamo
gdje se odbija zvuk među vlažnim zidovima
kako izmičem isprekinutim *beatovima*, gladan
otvorenih priča
iz kojih krvare prerano iskopane kraste
i napušteni nutarnji industrijski kompleksi
proširuju se na izložbene prostore
naših ideja
gaze nas ruzinavi vagoni uvijek istog

Ti uvijek sve činiš novo

zato želim potpuno
prepustiti Tvojim pobjinama
previjanje mojih promašaja
ne želim biti abandon
bez Tebe proziran ispod
boje kad se osuše

svaki grad ima aveniju
svaka avenija ima infrastrukturu

koja ostavlja presliku u našoj svijesti
pa njome mjerimo zauvijek sve
pješačke zone svijeta
razvijamo njihove fotografije
u lokvama kiše, sušimo ih
sve dok ne izađemo iz fokusa
skrivamo negative u izloge
za slučajne prolaznike
dok se ne prepoznaju na njima

našao si me kao ničiji posjed
tamo gdje prazne listove papira
potisnuti zrak pribada na prozore
vlakla nakon izrona iz tunela u središte grada
čekao si da izađem na stanici „Centar (u izgradnji)“
i presjednem na Okomitu liniju
tamo gdje čelične konstrukcije još vise iz betona
tračnice završavaju u zraku, žarulje se pregrijavaju pod naponom
nisam vidio nikog drugog u vagonu, čekao si me
na izlazu iz pothodnika
pogledao sam gore

Ti uvijek sve činiš novo

zato želim potpuno
prepustiti Tvojim zavojima
brze vlakove mojih podzemnih željeznica
ne želim biti abandon
nepomičan iza vlakana papira
u vremenu dok se ne razgradim

SAKRAMENTALNO (RADIOPOEZIJA)

(gemma)

upijam mjesta i zvukove
kad proviri im sunce iza ljuske
funkcioniram na drugačiji način
od većine ljudi koje poznajem
karakterne analize nesvjesno
prevodim na šumove i *beatove*
možda prepoznaš fragment sebe
kroz eter, kad ušuljaju se

u prostor tvoje pažnje
kad zakoračiš na pokretne stepenice
ili na pauzi dok prstima prelaziš
naslove na polici knjižare
polako tipkam na klaviru
tvoje fragmentarne sonete
uvezujem ih u elektronske knjige
plastificiram u moje podloge

kažeš da odrezali smo bitak
i ne znamo tko smo više i da,
ako svijet je teatar, nikoga baš
ne zanima što je ispod maske
pročitali smo nešto važno
pročitali smo u sebi, julien
između tebe i mene nešto
sakramentalno
u svijesti neprestano iskače

već prije umrli smo jednom, julien
sjećaš li se te tužne price
kada zatvorili smo granice našeg „ja“ i

samoj Ljubavi rekli smo „ne“
Avenijom su letjeli komadići papira
lišće se povuklo iza ugla
kišilo je fragmente, nebo se ulijevalo
u nas i skoro iscurilo je

govorilo nam je bazično,
kišom, bez interpunkcije
raspala su se od vlage
naša sebstva i sve njihove kutije
i svi slojevi kartona
svake suvišne informacije
govorilo je izravno istinu o nama
u nešto sakramentalno
oblikovalo nas je

pusti večeras ovu kišu da pada u eter
četvrt sata da se prolije
posvuda po gradu sve vrijeme
predviđeno za rubriku
radiopoezije

što misliš o tome?

PROCESI

julien

piše program za sutrašnje pilot-poslijepodne
nove privatne radiostanice
gemma
urezuje podloge na vinil

„koncert Nestalnih frekvencija za prvu transmisiju“
vrišti s plakata po čitavom gradu
uz novu frekvenciju
i svi odmah shvaćaju što se događa

jan

šeće gradom moleći u sebi
dok promatra hodače
sasvim obična večer u gradu
moglo bi se reći

samo što sve nekako miriše mistično
kao da događaju se procesi
daleko ispod radara, skicirani
putem u džepnim notesima
iz kondenziranog daha na Aveniji
dok zima ogoljuje i bjesni
neprimjetno i ujedno himnično
rađaju se procesi

edith je

prekjučer dala otkaz
razvozi, šeće klince i jednostavno, za promjenu
provodi vrijeme s njima

jonas

uređuje novi *streaming* glazbeni servis
i slaže *playlistu* novog vala britanskog *jazza*

za prvi dan na poslu
sutra izlazi novi i ujedno posljednji album
„Siječanj“
Nestalnih frekvencija

dos_toyevsky
stoji oslonjen na stup
ulične rasvjete ispred biblioteke
čeka da zatvore se željezne rešetke
petkom navečer nitko više ne posuđuje knjige
ne_mirovsky
izlazi iz restorana preko puta
prilazi mu i pita ga
jesu li ovo njegovi papiri koje raznosi vjetar
ulicom i pribada ih na prozore i izloge
na njima
svaka riječ je prekrižena
i nijedna nije kadra

u sebe zatvoriti večer koja miriše tako mistično
kao da događaju se procesi
daleko ispod radara
skicirani putem u džepnim notesima
iz kondenziranog daha
dok dolje na Aveniji zima okoštava i ledi
neprimjetno i ujedno himnično
rađaju se procesi

skarlet_p

Rođen 1983. u Rijeci. U svim svojim tekstovima gradi priču unutar mikrosvemira grada Rijeke, provučenog kroz leće mističnog realizma, na liminalnom prostoru stvarnosti i fikcije. Njegovi „klasični“ likovi – jonas, edith, julien, gemma, jan, bella, dos_toyevsky, ne_mirovsky i drugi – filtriraju stvarnost i odašilju sliku grada koji možda nije vidljiv, ali zbog toga nije ništa manje prisutan ili prepoznatljiv.

Objavio: *Vodič kroz nutarnje gradove za commutere* (poezija, 2013), *Nestalne frekvencije* (poezija, 2014). *Avenija : dokument jednog vremena i međuprostora* (roman u stihu, 2015), *Sad se napokon mogu popeti stepenicama* (roman, 2017).

Biblioteka elektroRI

knjiga 12

skarlet_p

AVENIJA

dokument jednog vremena i međuprostora

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2019 skarlet_p

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2019

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

© Petra Mrša

ISBN 978-953-345-693-5 (HTML)

ISBN 978-953-345-694-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-695-9 (PDF)

ISBN 978-953-345-696-6 (MOBI)

Prvo izdanje

Studio TiM, Rijeka, 2016.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Rijeke i Ministarstva kulture
Republike Hrvatske.**